

LETO XXV.

MAJ 1976

Registered at the G.P.O. Melbourne, for transmission by post as a periodical, Category A

NAROČI IN BERI!

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitodcev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisujejo pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Zakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presoјati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštnine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

MOJA RAST (Pokojni gimnazijski ravnatelj Ivan Dolenc jo je napisal v trpljenju preganjanj) — Cena \$3.—.

EUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

JOŽE PETKOVSEK (slikarjeva življenjepisna povest izpod peresa Marjana Marolta) — cena \$3.00.

UKRADLI STE MI SRCE (Življenjepiš sv. Janeza Bosca) — cena \$1.75.

SVETNIK IN NJEGOV DEMON (Življenjepiš sv. Janeza Vianaja) — cena \$1.80.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanželiča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAĞAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštnino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI

(THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

SPOMIN NA MATER

PREPROSTA in tiba stojiš pred menoj in se ne zavedaš velikega poslanstva, ki si ga izvršila, ko si dala življenje največjim sinovom našega naroda, stebrom naše kulturne stavbe. Vsi so izšli izpod revne strehe tvojega doma, od prvega, ki je pred štiri sto leti skromno napisal prvo slovensko besedo, pa do onih, ki jo danes slavno nosijo daleč preko mej naše domovine.

Slovenska beseda živi! In z njo živi tvoj spomin, tvoja moč in tvoja vera, živi nenehna sila tvojega žrtvovanja in tvojega mučeništva . . .

S tem slavošpevom slovenski materi — četudi izposojenih izbranih besed — pričinja uvodnik majske številke MISLI leta 1955 (Letnik IV, številka 5). In ko bi zbrali iz 24. letnikov vse, kar je bilo napisano lepega o materi, bi najbrž lahko izdali posebno knjigo. Izseljencem, ki so ohranili zvestobo rodu in Bogu, je tudi spomin na mater dragocen in svetel. Prav po Cankarjevi postavki: "Ljubezen je ena sama in nerazdeljiva; v en sam kratek utrip srca je stisnjeno vse — MATI, DOMOVINA, BOG!"

In končno: govorimo o "materinem" jeziku, ki naj ga v zdomstvu ohranimo in nam je drag tudi v tiskani besedi. Kljub lepim spominom na očeta nam je mati gotovo bližje: nosila nas je pod srcem, nas rodila in dojila, učila prve besede in molitvice, nas križala in sklepala naše ročice k molitvi . . .

Ko so naše MISLI pred petindvajsetimi leti začele prihajati med rojake širne Avstralije, je bilo med njimi verjetno več samskih mladih oseb kot pa družin. Misel na mater nekje za morji je bila še živa, pa tudi boleča ob spominih na grenko slovo pred begom preko meje, če je bil stisk ljubljene roke, objem ali poljub sploh mogoč. Komur je ta misel zamrla, se je izgubil — kdor jo je ohranil, je še danes zaveden Slovenec. Danes so takratni mladi ljudje poročeni in imajo svoja ognjišča — njih pisma materi in materina pisma njim so za mnoge edina vez z domovino. Koliki pohite domov na obisk z enim samim namenom: da še enkrat vidijo ostarelo mater, predno jo pokrije domača gruda. Vedno več naših mamic lega v grob. Med nami pa iz takratnih begunskih deklet raste nov rod slovenskih mamic, ki ohranjajo tradicijo slovenske matere v svojih izseljenskih družinah: koliko lepega in plemenitega, ki se je v teku stoletij nabralo v srcu slovenske matere in prenašalo iz roda v rod, lahko posredujejo svojim cvetovom, četudi rastejo na drugačnih tleh. Dokler bo tako, naše "materine" besede še ne bo konec: ne v govoru in vzgoji, ne v pesmi, ne v tisku.

V kolikor so se MISLI vsa leta obstoja trudile ohranjati med bralci živ spomin na slovensko mater, jim gre danes v čast in zahvalo. Tudi to je bilo delo za ohranjanje slovenstva v zdomstvu in je prineslo svoje sadove: ne zgolj čustveno nadahnjenost, ampak globoko in pristno pojmovanje materinstva. To materinstvo naj ožarja slovenska izseljenska ognjišča ter prinaša naši mladini iskren materinski smehljaj, združen z razumevanjem in modrostjo.

Urednik

L. XXV — MAJ 1976 — ŠT. 5

VESEBINA:

- Spomin na mater
— Urednik — stran 129
- Izseljenčeva molitev (pesem)
— Vladimir Kos — stran 130
- Tebi, slovenska mati!
— A.D. — stran 130
- Vrzdenc (črtica)
— IVAN CANKAR — stran 131
- Ob Cankarjevi stoletnici
— Vinko Beličič — stran 133
- Zgodba o grešniku (pesem)
— Vrhovčan — stran 135
- Utrinki
— Jan Monkolán — stran 136
- Mati odraslih otrok moli
— Paul Claudel — stran 138
- Novega škofa imamo!
— stran 138
- Izpod Triglava — stran 140
- P. Bazilij tipka . . . — stran 142
- V času obiskanja . . . — stran 144
- "Glejte, kako umira pravični!"
— Ludvik Klakočér — stran 146
- Izpod sydneyskih stolpov
— p. Valerijan — stran 147
- Z vseh vetrov — stran 149
- Adelaidski odmevi — stran 151
- Breme in radost
— Katka — stran 151
- Večna vez (povest-nadaljevanje)
— Karel Mauser — stran 152
- KATOLIŠKI GLAS — stran 152
- Naše nabirke — stran 154
- ZDA — dežela priseljencev
— stran 155
- Kotiček naših malih — stran 156
- Križem avstralske Slovenije
— stran 157

Jzseljenčeva molitev

ZDRAVA, MARIJA! Za zdravje Te prosim:
tu nosim besede, lopato in stroj.
Komaj kdaj molim zdaj, milosti polna,
naj molim s trpljenjem, da Bog bo z menoj!

Čista in Žena in Blagoslovljena —
tujini naj vtisnem ljubezni pečat!
Naj bom bogat, če ni zlo mi za ceno,
če morem še revežu reči: moj brat . . .

Mamica božja v Boga domovini,
Tvoj Sin je skesanega križan objel.
Prosi za nas, ko bo treba spet — iti!
Slovenci smo: čast in ponos in pepel . . .

VLADIMIR KOS, Tokio, Japonska

TEBI, SLOVENSKA MATI!

MATERINSKI DAN praznujemo v mesecu maju. Otroci se zgrinjajo okrog svojih mamic in jim izkazujejo čast ter hvaležnost za vse, kar so od njih prejeli. To je pri tistih srečnih, ki imajo svoje mamice še žive, pri naši mladini, katerih mamice so tu.

Veliko je med nami takih, katerih matere že krije hladni grob, veliko takih, katerih matere žive daleč tam preko morja v rodni domovini. Mi bomo v mislih pohiteli preko širnih oceanov do domačih vrat in tiho stopili v hišo, kjer nam je zibel tekla. Preživeli bomo v duhu še enkrat vsa leta mladosti, se spomnili vseh dobrot, ki nam jih je mati izkazala od nežne mladosti pa do odhoda v širni svet. Spomnili se bomo slovesa od nje, spomnili njenih molitev, ki so nas spremljale po svetu, dokler ni mati utrujena zatisnila oči.

Da, naša slovenska mati!

„ . . . Veliko prenese človek, to vem sam. Ali, da se da trpeti toliko in tako dolgo, kakor je trpela moja mati, je bil čudež, ki si ga še zdaj ne morem natanko razložiti. Žena je devetkrat močnejša od moža, mati pa devetkrat devetdesetkrat . . . Bog daje materam čudne uganke. Skrivnostno gre življenje dalje od dne do dne in se ne ustavi . . .“, tako poje Cankar slavospev svoji materi, „ . . . ki je bila kmetiški otrok, čista in nedolžna kakor cvet na polju“.

Beseda mati je široko zajet pojem in je za umetnika težak problem. Čim bolj je duša čuteča, tem bolj ob-

čuti vso plahost in negotovost pred neizmerno globino materinstva. Čudovite slavospeve so že poklonili materji ustvarjalci besede, vendar so se njenih globlin komaj dotaknili.

Ko je Finžgarjeva mati ležala na mrtvaškem odru, je svojim dragim šele razodela to, česar v življenju ni nikdar pokazala.

„ . . . Nikdar se me niso dotaknile očetove ustnice . . .“
Nikoli nisem videl očeta, da bi poljubil mater . . . Ali je čudno, da tudi otroka nista bila deležna poljubov materinih? Za zadnje slovo pa sem se sklonil nad njeno čelo, na katerem je trepetala rahla zarja umirajočega življenja . . .

Obstopili smo v tibi noči njen mrtvaški oder. Oče je stopil do nje, ki je sanjala sredi sveč in rož, vsa pokojna, smehljajoča se: “Kako si lepa, Rezika!” Nikdar je ni prej tako mehko nagovoril. Prijel jo je za roko. “Zbogom, nevestica! Kmalu pridem za teboj!”

In v tem hipu ni bilo ne solze ne bridkosti v nas. Takrat mi je bilo šele razodeto, kako velika je bila njuna ljubezen, kako močna njuna vera”.

Ljubezen slovenske matere se ni kazala rada v zunanjih izlivih. Njene ustnice znajo bolj moliti kot poljubovati, njene roke bolj pokriževati nego objemati. Njena ljubezen je tiha in globoka, v žrtvah in trpljenju prežarjena.

Moderni čas je v marsičem olajšal človekovo življe-

nje na tej zemlji, le na tvojih ramenih, o mati, težijo še vedno težka, nezasluzena bremena. Ne, teh ti moderni čas ni odvzel, kajti beseda **mati** pomeni še vedno žrtvovanje, pomeni nenehno darovanje in umiranje, pomeni mučeništvo. Od zibelke tvojega otroka pa do groba njegovega je v tvojem srcu ena sama skrb, strah in trepet pred vsem hudim, ki bo tvojega otroka zadelo. Veš, da mu ne boš mogla odvzeti trpljenja, ki ga neizogibno čaka, zato trpiš. Trpiš in moliš. V tem je skrivnost tvoje moči in tvoje vdanosti.

**Ti trudnotožna, tiha in trpeča,
vse dni življenja in noči prečute,
Bogu vdana, nemo govoreča
pri delu z Njim vse ure in minute.**

Gradnik, pesnik briških sončnih gričev, je tako gledal svojo mater. In v tej podobi so upodobljene vse slovenske matere, matere velikih duhov in preprostih zemljanov, tvoja in moja mati.

In če te vse zapusti, če utrujen in izmučen tavaš

okrog, če ti v srcu kluje bolečina, o —

**. . . vidiš luč, ki v oknu gori?
Moja mati me čaka in mene ni,
vse je tiho v noči, polje temno,
zdaj bi stopil tja, pokleknil pred njo . . .**

Tako je zapel svoj konfiteor pesnik šumečih borov, Srečko Kosovel, zapel zase in za nas, ki smo v teku let mater tolikokrat užalostili. O, kako resnične so tvoje besede, nežni in čuteči Meško, ki si tudi v solzah izjecljal izpoved svoji že mrtvi materi :

“. . . In sem mislil na njeno ljubezen, vir, ki se ne bi izsušil v tisočletnem trpljenju, darovanju in žrtvovanju. Mislil, kako slabotno, skopo in malomarno sem ji vračal vso to ljubezen, vso dobroto. Kako naj popravim ta svoj veliki, preveliki greh, o mati? . . .”

Mati, svečenica, vsi se klanjamo danes tvojemu spominu in priznavamo: kar je dobrega v nas, to je od tebe, mati!

A.D.

Vrzdeneec

IVAN CANKAR

MOJA MATI je bila doma iz Vrzdence. Ta vas je, pravijo, tam nekje v Horjulski dolini; jaz ne vem, če je res, ker je nikoli nisem videl in je tudi na nobenem zemljevidu ni znamenovane. Ali da je na svetu in da je celo prav blizu, je čisto gotovo. Morda sem bil že do nje samo še za uro hoda; morda sem jo bil kdaj na dolgih svojih potih ponevedoma že ugledal, pa je nisem spoznal po imenu in mi je bila tuja in nema kakor vsaka druga vas. Zdi se mi prav zares, da sva nekoč stala z materjo na hribu ter gledala nanjo. Zgodaj zjutraj je bilo, mislim. V dolini so bile še bele megle, iznad megla se je vzdigal holmec, na holmcu je bila cerkev z visokim obzidjem in na to cerkev je sijalo žarko sonce. Na materinem obrazu je odseval ta nebeški svit. Iztegnila je roko in pokazala na cerkev. "Tam je Vrzdeneec!" Njen glas je bil globok, mehak in zamišljen, kakor da bi rekel otrok: "Tam so nebesa!" In kakor da bi jetnik strmel skozi omrežje: "Tam je polje!". . . Morda pa je vas čisto kje drugje in čisto drugačna in so bile vse to samo sanje.

Misli, Maj 1976

Nikoli nisem bil na Vrzdencu in vem, da nikoli ne bom. Tudi ne, če bi bil en sam korak od tja. Spomnim se na to vas, kadar sem zelo potr, ali zelo bolan. Takrat se mi približa, kakor se časih razboleli in preplašeni duši približa smrt. Prešinila me je nekoč misel, iz temne globočine, iz bolesti je bila segla, da bom ob tisti uri, ko se bo treba napraviti na zadnjo pot, ugledal s slamo krito koč, kjer se je rodila moja mati, ugledal tudi še njeno zibko, z rdečimi srci po-

malano; in videl drobnega otroka v predolgem zelenem krilcu, njegove prve, nebojlene korake, slišal njegov tanki smeh, njegove jecljajoče, na pol razumljive besede . . . in da bodo vsenaokoli, kakor cvetice na polju, cvetele bele misli srca, ki še ni bilo ranjeno od spoznanja. Prešinila me je taka misel in ne dvomim nič, da se bo res tako zgodilo. Ker spomin, ki se človeku oglasi iz onih krajev, ne laže nikoli.

Dan pred smrtjo se je mati selila. Bilo je že pod mrak in truden sem bil. Mati je mirno sopla in zdelo se mi je, da spi; zato sem šel po prstih iz izbe ter se napotil k sosedu, da si odpočijem ob kozarcu vina. Ostal sem tam, dokler se ni do dobrega znočilo. Ko sem se vrnil ter prižgal svetilko, me je zgrabila za grlo neznana groza. Materina postelja je bila prazna. Stal sem in trepetal in se nisem mogel ganiti. Nič ne vem kako in nič ne vem kdaj sem se prestopil, hodil s svetilko v roki po izbi, po veži; in vse, kakor da hodi neki drug, čisto tuj človek, jaz pa da stojim za mizo ter gledam in čakam, kdaj da bo opravil. Tako sem prišel skozi vežo in po dveh lesenih stopnicah v malo kamrico, kjer je imela stara ženska svoj kot. Na postelji je ležala moja mati. Ko sem jo ugledal, mi je stisnilo, do kaplje izželo srce nekaj tako čudnega, da nikjer ni temu imena; bolest in ljubezen, oboje in še več. Mati je bila mlada, lica so bila zdrava, oči jasne in vesele, na ustnicah smehljaj. Gledala me je z nekako tiho, pritajeno prešernostjo, nespametnega otroka, ki trepeče, da sam ne ve zakaj.

"Kako ste prišli v to posteljo, mati?"

"Sama sem prišla. Nikar ne misli, da sem tako hudo bolna! Če Bog da, bova kmalu na Vrzdencu. Saj se meniva že toliko let! Ko sem vstala, se mi je kar zdelo, da bi se napotila naravnost tja, pa nisem našla obleke. Kam ste jo spravili?"

Ob teh besedah, ob tem pogledu in smehljaju mi je bilo, da bi šel kam v samoto, v temo in tam potožil nebesom. Kar občutil sem, da je v

kamrici še nekdo tretji, ki se sklanja nad naju bled in visok ter naju poslušša.

"Tista postelja tam ni prav postлана; peče me, kakor da ste mi nasuli žerjavice pod rjuho. Tukaj je boljše, le malo daleč je. Saj bi že skoraj bila prišla do Vrzdenca, tako sem hodila. Stopim in tudi zid stopi na stran, kakor da bi se otroci lovili . . . Mislim, da bi naročila voz do Vrzdenca, drugače ne prideva nikoli tja. Kako bodo gledali, ko se pripeljeva! Saj bi Mrovec dal voz, kajne?"

"Čemu bi ga ne dal?"

"Zares, čemu bi ga ne dal? Rano zjutraj se odpeljeva, nedelja bo in sonce. Jaz vem, da bo vse lepo, kakor da bi bilo v svetem pismu. Zgodilo pa se bo kmalu; nocoj še ne, ker je že noč, ali jutri najbrž . . . stopi no k Mrovcu in povprašaj zaradi voza . . . Čemu jokaš?"

Vročje se mi je bilo izlilo iz oči in mi je žgalo na licih. Mati se je ozrla name z globokim, nemirnim, čudno plahim pogledom; obrnila je glavo k zidu, spet je bil bolan, ubog, od trpljenja in bridkosti izsesan njen obraz.

Človek, ki je imel pelin za kosilo in pelin za večerjo, ki je škropil ljubezen, koderkoli je hodil, sam pa ni okusil nobene kaplje, si na tihem, prav na skritelem dnu svoje duše ustvari svetle sanje, brez katerih bi moral skoprneti od vsega hudega. Najprej se mu zasveti od nekod le prav ponižna lučka, spomin na nekaj milega, želja po nečem lepem, mehkem, kar morda nikoli nikjer ni bilo in nikjer ni. Luč pa je zmerom lepša in svetlejša, kolikor več je bridkosti in kolikor bližje je odrešenje. Dokler se svetloba nazadnje veličastno ne zlije v ono, ki je zadnja in večna; ter je tako izpolnjena obljuba, srcu dana, in doseženo plačilo za verno zaupanje.

Spomnim se na Vrzdenc, kadar mi je v dušo mraz, kadar mi zahladi v lica tesnobni strah, ki je spomin na smrt . . . Kaj je res že blizu tisti čas, tista sončna nedelja? Mrovec, pripravi brž voz, da se popeljeva z materjo na Vrzdenc! . . .

Njegov (Cankarjev) evangelij, ki ga je oznanjeval trpečim, ponižanim in razžaljenim . . . je bila dediščina, ki jo je prejel od svoje matere. In ko mi je rekel na smrtni postelji, da mu veliko prihaja na misel pokojna mati in da jo bo pozdravil, ko se z njo snide, sem vedel, da ga je mati vodila iz trpljenja v povelicanje.

KARLO, brat duhovnik Ivana Cankarja

Ob Cankarjevi stoletnici

"Kar sem videl z očmi, s srcem in razumom, nisem zatajil!" (I. Cankar)

VINKO BELIČIČ je v Trstu napisal ta članek za letošnji Koledar Goriške Mohorjeve družbe. Našega Cankarja in njegov pomen osvetli ter nam ga približa kot malokdo, ki je pisal o stoletnici.

LETO 1976, ko 10. maja poteče sto let, odkar se je na Vrhniki rodil IVAN CANKAR, bo videlo dolgo vrsto proslav tega jubileja. Znanstvene, umetnostne in vzgojne ustanove kakor tudi razna kulturna izobraževalna društva, klubi in krožki v Sloveniji, zamejstvu in zdomstvu se bodo na različne načine, v različnih oblikah in z različnim pristopom spomnili Cankarjeve stoletnice.

Taki vsenarodni prazniki bi morali vsakega Slovenca postaviti pred vprašanje: Kaj mi pomeni slavljenčev duhovni lik in kaj mi naroča delati v mojem času?

Ne bomo naštevati del, ki jih je napisal Cankar v svojem za današnje pojme kratkem življenju: do 11. decembra 1918, ko je v Ljubljani zgaran in izčrpan umrl v 43. letu in je bil njegov pogreb največje zmagoslavje — izraz spontane hvaležnosti Slovencev svojemu velikemu rojaku. Knjige pesmi, črtic, novel, povesti, dram in tiste, ki so v njih natisnjena njegova predavanja, kritike in polemike — vse to imamo danes pred seboj: samo odpreti je treba in brati.

Prisel je iz zelo revnih razmer, bil je pravi proletarski otrok, toda obdarjen z veliko bistrostjo. Šola, doraščanje, opazovanje ljudi in razmer so mu določili pogled na svet. Začutil je moč in lepoto zapisane besede — in nji je posvetil vse svoje življenje. Toda ni stal "v areni literature". Ni bajal pravljic, ni ga fantazija vlekla v romantiko minulih časov. Bil je vseskozi zdaj in tukaj, v stvarnosti svojega časa, "v areni življenja". Iz lastne skušnje je vedel, kaj je revščina in trpljenje, kaj so družbene krivice, kaj je človeško ponižanje. Zato je z vsem srcem stal na strani razžaljenih, odrinjenih in pozabljenih. Njim je želel pomagati na sonce, po katerem je tudi sam hrepenel. Ideal pravične družbe, v kateri bi vsi ljudje živeli kot svobodni bratje in sestre, je Cankarja pripeljal med socialiste.

Toda njegov socializem je bil bliže Kristusovemu nauku nego Marxovemu. Cankar je v svojih spisih učil, kako naj človek ravna, da bodo njegova dejanja poštena. Vsakdo mora najprej napraviti red v sebi, se izčistiti, se poboljšati, dozoreti v plemenitega človeka. Ta pot navzgor pa ni mogoča, ako ni močne volje in pripravljenosti na odpoved.

Ne brez velike Cankarjeve zavzetosti je v njegovem času dosegla med Slovenci viden vzpon in ugled umetnost, posebno literarna in likovna. Politični razvoj je

CANKARJEV
sopomenik
na Vrhniki

privedel v naravni pluralizem treh strank, in to je pomenilo tudi ideološki pluralizem: svobodno izražanje in širjenje misli. Cankar je imel veliko srečo, da je lahko pisal tako, kot mu je narekovala vest. Ni se mu bilo treba bati, da bi imel sitnosti z oblastmi in da bi njegove knjige kdo prepovedoval, plenil ali — kar je včasih še hujše — ignoriral. Kupovalo jih je slovensko meščanstvo, torej tisti sloj, katerega napake je pisatelj najbolj bičal, grajal in smešil, in mu s tem posredno dajalo kruh. Res je bil ta kruh skromen, a Cankar ni bil razvajen. Kot prvi Slovenec, ki je živel samo od peresa, boljšega v tedanjih razmerah ni mogel pričakovati.

Ugodno je bilo tudi to, da je tisti čas zelo cenil in upošteval literaturo. Šport, film, radio, televizija, goščava listov, avto pred vsakimi vrati še niso trgali človeka. Leposlovna knjiga je bila v velikih časteh, brale so — z nemajhnim pridom za svojo kulturo — cele množice. Med pisateljem in bralci je bil intimen dialog.

Ko je imel štiriintridesetletni Cankar za sabo dvajset knjig, je spomladu 1910 spregovoril o svojem pisa-

Hiša Na klancu, Vrhnika, ki velja danes za Cankarjev rojstni dom, četudi v njej Cankarjevi niso nikoli stanovali. Od leta 1948 je kulturni spomenik, ima Cankarjevo sobo in je lično obnovljena. Prava Cankarjeva rojstna hiša, ki je stala na tem mestu, je že leta 1879 pogorela.

nju v belo vezani knjigi žepnega formata na 84 straneh. Dal ji je naslov BELA KRIZANTEMA in podnaslov Mojim recenzentom. Povod zanjo je bila sicer nejevolja na površne, nevedne in krivične ocenjevalce, toda ob vsej polemiki z njimi se je v tem spisu Cankar izpovedal kot neomajen glasnik poštenja in doslednosti.

“Vsaka umetnost je kritika dobe in rodu”: le kratkovidni jo razglašajo za sovražnico naroda. “Močnejša je bila božja resnica v mojem srcu nego posvetni razum v moji glavi. — — Ponos je v mojem srcu: kljub vsem naukom, opominom, očitkom, kljub zasmehu, zmerjanju in natolcevanju je vse moje življenje in nehanje služilo najvišji ideji: resnici! — — (nje) bi ne bil zatajil za same zlate nebeške zvezde. — Dokler sem zvest resnici, sem zvest sebi; dokler delam v njenem imenu, bo moje delo rodovitno, ne bo ovenelo od pomladi do jeseni . . .” Kako je ob teh enkratnih besedah pri srcu današnjim oportunistom in previdnežem, ki živijo v pluralistični družbi in sicer tako radi govorijo o kulturi, če že kar ne živijo od nje?

Očitati so mu, da preveč piše. Toda svojih trideset in več knjig Cankar ni stresel iz rokava, iztisnil jih je iz srca ko kaplje krvi. “Ni ga človeka, ki bi tako počasi in trudoma delal . . . besedo za besedo, stavek za stavkom, kakor jagode na rožni venec. — — Siromak dela noč in dan, v svoji izbi, na cesti, v kavarni, v krčmi, v družbi, celo v spanju”.

Najbolj pa ga je — živečega na Dunaju — zbolelo očiitek: “Ne ljubiš domovine, tujec si, brezdomovinec!” Ne odgovora ne zagovora mu ni vedel, prevzela sta ga molk in sram, ker je začutil pljunek na svoji najgloblji ljubezni. Sinovsko se je odprl domovini: “Dal sam ti svoje srce in svoj razum, svojo fantazijo in svojo besedo, dal sem ti svoje življenje — kaj bi ti še dal?”

V sto letih od Cankarjevega rojstva je šel naš narod skozi usodne in krvave zgodovinske pretrese. Prestal je vrtinec dveh svetovnih vojn in zatohli mir med njima, prestal je vihar socialne revolucije. Slovenski zemlji se je lice močno spremenilo. Drugačen je tudi slovenski človek: v gmotnem pogledu je naredil velik korak naprej, zrastle sta mu narodni ponos in pogum. Cankar bi bil danes tega vesel.

A kdo si upa trditi, da se mu ob sedanji stvarnosti v Sloveniji ne bi pomračilo čelo? Kako bi Cankar presojal nepremično oblast ene same stranke, ki veže, onemogoča in plaši vsako drugačno misel o družbenem redu ter je njen sad dolgočasje v kulturi, monotonost in sivina. Vsem, ki čutimo kakor on, da človek lahko sproščeno živi le v pravični in svobodni družbi, preostaja še dalje njegova vera in upanje, da bo tak svet nekoč dosežen — tudi z našo pomočjo.

Stoletnico Ivana Cankarja bomo najlepše proslavili z obnovitvijo zvestobe njegovemu duhu in slovenski besedi, ki “je beseda praznika, petja in vriskanja” in katere največji svečenik je bil on.

O mati! Tvoja duša je brez madeža, kakor sonce na poletnem polju! O mati, otrok svojih otrok, da bi nikoli ne spoznala te sovražne tuje učenosti! O mati, v učenosti ni ljubezni — ti pa si ljubezen sama, že tvoj smehljaj je paradiž, vesel in sončen, brez črnega spoznanja. V toplém domačem hramu si ostala, mi pa smo prezgodaj odpahnili duri v tujino in mraz! . . .

IVAN CANKAR

Zgodba o grešniku

Ilustriral France Gorše

NE TRDI to župnik, ne pravi kaplan,
to piše izkušen in veren faran.

Bil nekdam je mož, ki globoko je pal,
pa ven iz prepada si revež ni znal.
Je duša hotela tja v sinje nebo,
a v blato tiščalo je slabo telo.
Čim bolj se oddaljil od božjih postav,
tem več mu užitek mesen je veljal.
Le eno je dobro lastnost še imel:
da Matere božje ni nikdar preklel
in zdravamarijo je zmolil vsak dan,
čeprav je bil truden, hudo že zaspan.

Iz grehov že vstal je, se v dobrem upehal,
sam vrag ga je silil, da spet je odnehal:
Mu grehe naslikal v prelepi je luči,
za boljše življenje naj nič se ne muči.
Ko človek umrje, je konec življenja,
je konec veselja in konec trpljenja.
Zato se veseli, uživaj brez mere:
po smrti je konec za verne, brez vere. — — —

Spet vrgel se mož je v pregrehe vrtnec,
a vest ga težila je hujše kot svinec.
Po vsem tem veselju miru ni užival,
obračal se v postelji, nič ni počival.
Bežala so leta, se mož je postaral,
da k spovedi šel bi, pa zopet ni maral.
Le zdravamarije ni nikdar pozabil,
saj malo le časa za to je porabil.

Ne čudite se, da je grešnik še molil:
pred leti je namreč obljubo to storil.
Ko mati je v smrtnih težavah ležala,
prosila, rotila je, bridko jokala:
"Obljubi, moj sinko, da zdravamarijo
boš vsaki dan zmolil, pa rečem adijo
in mirne vesti bom ta svet zapustila!"
"Obljubim!" — In mati je glavo sklonila.
Ko sinko pokopal je njeno telo,
obljubo je v srcu ohranil zvesto.

*

V župnišču vse tiho je bilo in mir
je vladal, le župnik je molil brevir.
Zazvonil je zvonec. "Kdo neki zdaj hodi?
Moj spanec — izgleda — je splaval po vodi",
mrmral si je župnik in vrata odpiral.
"Pa menda ne bo kdo faranov umiral? . . ."
Zagledal je črno oblečeno ženo.
"Častiti, hitite, za dušo gre eno!
Na Velikem trgu vas mož pričakuje;
hajim se hudo, da ne pride najhuje . . ."

Se župnik na pot je k bolniku odpravil.
"Kaj iščeš, far, tukaj?" ga mož je ustavil.
"Bolnika!" — "Slučajno smo tukaj vsi zdravi.
— Pa ker si že trkal, pri nas se ustavi!
Prekleta se vlečejo dolge noči!
Boš delal mi družbo? Se ti mar mudi?"
Ostal je duhovnik, govoril lepo,
da možu ganilo srce je močno.

Razgrnil je grešnik vse svoje življenje,
 izpovedi glasno pridružil ihtenje.
 "Zdaj vse si povedal, poklekni samo
 in dam ti odvezo — odleglo ti bo!"
 "O, oče, odpusti, da bil sem robat!
 Vse grehe in krivde bi rad šel zravnat!" — — —

Zagledal duhovnik je sliko na steni.
 "Glej ženo! Ta bila je danes pri meni!"
 "To moja je mati, odšla je pred leti.
 Obljubil sem sveto — ni mogla umreti —
 da vsaki dan zmolil bom zdravamarijo,
 naj pride kar koli. Je rekla adijo,
 nato pa smehljaje sklonila glavo
 ter vzela od mene za vedno slovo".
 "Zdaj zbogom, prijatelj, in lahka ti noč!"
 "Pa lepa ti hvala za dušno pomoč!"

*

Se zjutraj oglasil mrtvaški je zvon.
 In župnik je zvedel: odšel je Anton,
 ki včeraj ga bil je spovedal, previdel.
 Zdaj že je v nebesih se z materjo snidel . . .

VRHOVCAN

UTRINKI

SREBRNI JUBILEJ MISLI me je kar presenetil. Človek obstane in pomisli: Kaj je mogoče, da je preteklo že 25 let? Kje sem bil pred petindvajsetimi leti, s čim sem se takrat ukvarjal, kako sem izgledal? Verjetno mlad, čvrst in polnolas, samski, brezmiseln — skratka: bohem!

Pogledam se danes v zrcalo in kaj vidim: leta se že kažejo občutno na obrazu, črta tu in tam, lasje redkejši — več sivih kot ostalih . . . Pač že "pater familiaris" — brez posebnih zaslug, pridobitev, bogastva.

Dejstvo je, da je medtem, ko sem se jaz staral (popolnoma zaposlen z delom in svojimi družinskimi skrbmi itd. . .) nekdo s tiskano besedo mesec za mesec poročal o slovenski prisotnosti v Avstraliji. Slovenska dejavnost, uspehi, osebne tragedije . . . vse bi šlo nezapisano v zgodovino naše izseljenske skupnosti — če bi nekdo pridno ne zbiral, upravljal, urejal in verjetno tudi sam tipkal najbrž kar večino strani tega našega mesečnika, ki letos praznuje tako pomembni jubilej.

Kot bivšega časnikarja in urednika (na drugi strani luže seveda in leta nazaj) me je danes sram, da nisem

ničesar doprinesel listu in moram svoje "kolege" samo občudovati ter jim čestitati.

V teh petindvajsetih letih urednikov pri MISLIH ni bil mnogo — menda štirje. Le kdo nas se zaveda, kaj pomeni urejati list domala brez rednih dopisnikov in sodelavcev? Pravi križev pot menda vseh zamejskih in zdamskih glasil. Pa tudi tega ne smemo pozabiti, da so vsi uredniki MISLI kot duhovni pastirji imeli vsa leta še drugo, važnejše poslanstvo: skrbeti za duhovno dobrobit svoje raztresene slovenske črede; meriti na svojih potovanjih razdalje, ki bi jih v Evropi prepepljale preko dveh ali treh jezikovnih meja; biti vedno pripravljen, če kliče bolnik, nekdo v težavah in pomoči potreben . . . K temu moramo dodati še dolgoletno delo za uresničenje naših verskih središč — naše cerkvice bodo ostale kot spomeniki nesebičnega dela ter zvestobe Bogu in narodu.

Koliko urednikov bi v takih okoliščinah izdajalo polnih 25 let — mesec za mesecem — list, ki morda res ni popoln po kvaliteti, a je vendar prinesel in še prinaša veselje ter duhovno tolažbo tolikim bralcem, katerim je jezik dnevnikov in ostalih tiskovin tuj? MISLI so bile in so ter bodo ostale priča vere in tradicije na-

MATI ODRASLIH OTROK MOLI

GOSPOD, vsi so zdoma, zunaj v svetu,
in jaz ne morem več bdeti nad njimi.
Čim večji so, tem manj jih morem varovati.
Svoja pota hodijo in ne preostane mi drugega,
kot da jih tebi priporočam.
Varuj jih v prometu, da ne pridejo v nevarnost
in nikogar v nevarnost ne spravijo.
Obvaruj jih, da ne storijo nič nepravlega,
kadar so v družbi ali med seboj.
Posebno pa prosim, daj,
da bi zmeraj radi mislili na dom svoje mladosti,
da bi se nad njim veselili in ga ljubili
ter bi radi prihajali domov.
Daj, da bi jim ljubezen do doma vedno gorela
in da bi jim ta skromna hiša še dolgo ostala ohranjena.
Daj, da ne bi s strahom mislili ne svoje starše,
tudi tedaj ne, če so kdaj slabo ravnali z njimi.
Ohrani jim zaupanje in zavest,
da jim je ta hiša zmeraj odprta,
kljub vsem njihovim neumnostim in napakam.
Daj nam vsem spoznati, kaj se pravi: imeti dom,
in kaj se pravi: biti pri tebi —
v hiši in pri mizi tvojega in našega Očeta. Amen.

PAUL CLAUDEL

Novega škofa imamo!

V ZADNJI številki MISLI so vrstice uvoda v članek o manifestaciji slovenstva v ZDA med drugim omenile, da je "vsak uspeh zdomskih Slovencev kjer koli po svetu uspeh nas vseh". Tako je in tako mora biti, saj smo vsi člani ene nerodne družine, raztepane po širnem svetu. Da je med nami v Avstraliji Miša Lajovic dosegel senatorsko čast, so pisali s ponosom vsi zdovski listi. Z enakim veseljem in istim slovenskim ponosom danes MISLI poročajo o uspehu kanadskega rojaka.

V aprilu nas je dosegla vest, ki je zares lepo velikonočno darilo prav vsem slovenskim izseljencem: v Kanadi je bil DR. LOJZE AMBROŽIČ imenovan za pomožnega škofa torontske nadškofije. Priimek nas spomni na pokojnega o. Bernarda. Prav z veseljem poročilu dodamo, da je njegov nečak. O. Bernard je bil nanj že kot duhovnika kaj ponosen ("Lojze ima glavo na pravem koncu", se je ob priliki izrazil o njem), res škoda, da ni dočakal te vesele novice.

V stričevi zadnji boleznii je priletel Lojze iz Kanade med nas, a zaradi svojih profesorskih dolžnosti se ni mogel dolgo muditi. Bil je na Point Piperju, dokler mu ni o. Bernard rekel: "Mene si se že nagledal, zdaj pa si oglej vsaj še Veselovo in Kew!" Tako je bil Lojze nekaj dni gost Merrylandsa, nekaj dni naš v Melbourneu. Obe verski središči sta mu bili všeč. P. Valerijan kot

urednik MISLI sta z Lojzom trgala klopi gimnazijske barake lienskega begunskega taborišča: kot stari dobri znanci smo si imeli veliko povedati. Tudi marsikateri avstralskih Slovencev se je spoznal поблиže z njim v tistih dneh: vsakemu se je priljubil njegov odprti značaj in odkriti nasmeh. Tako v Merrylandsu kot v Kew je v nedeljo tudi maševal in pridigal. Zato lahko rečemo, da nam novi škof ni le "neki rojak iz Kanade", ampak vse bližji in nekako posebej naš, četudi ne v taki meri kot kanadskim Slovincem.

Kot o. Bernard je bil tudi novoimenovani škof rojen v Gabrju, Dobrova pri Ljubljani, v znani in spoštovani Ambrožičevi družini — za "Trnovčeve" so jih klicali domači že iz roda v rod. Njegov rojstni dan je 27. januarja 1930. Oče Lojze, brat o. Bernarda, je bil vseskozi zaveden Slovenec in katoličan, ki ni nikoli skrival svojega prepričanja, tudi med leti revolucije ne. Zato se je moral leta 1945 s svojo številno družino umakniti iz domovine. Mladi študent Lojzek je v avstrijskih begunskih taboriščih nadaljeval gimnazijske študije. Končno so se po posredovanju o. Bernarda, ki je bil takrat tajnik slovenskega oddelka N.C.W.C. v New Yorku, tudi Ambrožičevi družini odprla vrata v novo domovino. Prišli so v Kanado, kjer je sin Lojze kmalu stopil v torontsko semenišče. Leta 1955 je zapel novo mašo v krogu svojih najdražjih ter veliki udeležbi to-

rontskih Slovencev. Bila je prva nova maša v slovenski cerkvi Marije Pomagaj, Lojze pa prvi novomašnik iz slovenske begunske družine, ki se je naselila v Kanadi. Pridigal mu je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, o. Bernard pa mu je "pomagal okrog oltarja" kot arhidiakon — komaj dva meseca pred svojim odhodom v Avstralijo.

Prvi dve leti je mladi duhovnik Lojze preživel kot kaplan na župniji sv. Terezije v Colbornu. Ker pa se je v semenišču izkazal kot izreden talent, ga je nadškofija poslala v Rim, kjer se je na bibličnem inštitutu posebej posvetil svetemu pismu. V Kanado se je vrnil kot profesor, pričel predavati na teološki fakulteti in kmalu žel za svoje resno in globoko delo pohvale in priznanja. Po nekaj letih je bil spet v Evropi: znova se je poglobil v biblični študij, tokrat v Nemčiji. Zaključil ga je z doktoratom iz svetega pisma pri svetovnoznanem bibličistu Schnackenburgu v Würzburgu. Po vrnitvi v Toronto je zopet predaval bogoslovcem. Imenovanje za dekana teološke fakultete je bil zgovoren znak, da je bil Lojze kot profesor zdaj še bolj spoštovan in cenjen. Udejstvoval pa se je tudi na drugih področjih, pisal znanstvene in poljudne članke ter vodil duhovne vaje za kanadske duhovnike. Prav tu so verjetno njegovi duhovni sobratje najbolj spoznali poleg bistrosti tudi njegovo pristnost in odkritost ter si ga zaželeli imeti za škofa. Škofovsko imenovanje je prišlo v svet ravno na 1. aprila — ne bi rekel dvakrat, da ga je šaljivi Lojze imel najprej za aprilsko potegavščino (Stric Bernard bi gotovo rekel: "Prvi april! Nič ne verjamem!") In vendar je bilo res. V škofa bo posvečen na praznik vnebohoda, 27. maja. Torontski nadškof Poccock mu je kot svojemu pomožnemu škofu odločil skrb za torontske katoličane, ki so drugih narodnosti. Med njimi je tudi več tisoč Slovencev. Kdo bi bil boljši za to mesto kot duhovnik, ki je sam rasel v izseljenski družini? Je pa dr. Lojze Ambrožič prvi kanadski škof, ki prihaja iz vrst narodnostnih skupin, katerih materinski jezik ni angleščina ali francoščina.

Ko je bil novoimenovani kanadski škof med nami v Avstraliji, je mimogrede — najbrž bolj za šalo kot

Slika novega škofa je kar malo preresna: v resnici je dr. Ambrožič po "Trnovčevu" nasmejan in šaljiv.

zares — dejal, da bi jo iz profesorskih skrbi najraje kar k nam popihal za izseljenskega duhovnika . . . Verjetno torontska nadškofija ne bi hotela odstopiti svojega zmožnega in priljubljenega bogoslovnega profesorja — zdaj pa še manj kot svojega novega škofa. "Posodila" nam ga pa menda že bo — za kak obisk drugo leto in slovensko birmo po naših verskih središčih. Lepo bi bilo dobiti med nas škofa, ki je rasel v povojni izseljenski družini ter je nam in tudi naši mladi generaciji že zato vse bliže in zares naš. Pa še "Trnovčev" je, kot je bil naš pokojni o. Bernard.

Novemu kanadskemu škofu tudi avstralski Slovenci iz srca čestitamo k imenovanju. Z ostalimi rojaki po širnem zdomstvu mu kličemo: Še na mnoga leta v službi Bogu in Cerkvi! Dostavljamo pa še upanje na veselo svidenje med nami, slovensko družino petega kontinenta!

KAKO JE VELIK POKLIC ČLOVEKA, ki ve, da ne živi zase, temveč za druge. In kako veliko je njegovo trpljenje. Čudno je in razumeti ne morem: žive tam ljudje, sami zase in za svojo družino, ne menijo se za nikogar, ne koristijo nikomur; lahko bi svet poginil in ne ganili bi mezinca, da bi ga rešili, samo, da ostane njih hiša. Ti ljudje so spoštovani in velika je njih beseda. Pa je še nekaj drugih, nekaj ljudi posebne sorte, čisto drugačnih, nespametnih ljudi. Ne delajo zase, ne žive zase, temveč hočejo na vsak način, vključno sebi, svoji družini in vsemu svetu, živeti za druge ljudi. Kakor Kristus, ki se je dal kržati za blagor drugih.

IVAN CANKAR (Martin Kačur)

RAZSTAVO slovenskega verskega tiska so pred nekaj meseci pripravili v župnijskem prostoru v Ribnici. Organiziral jo je kaplan Vinko Guna in je hotel z njo svoje farane zainteresirati za branje in naročanje verskega čtiva. Poleg sedanjega verskega tiska je bil razstavljen tudi slovenski verski tisk iz desetletij pred drugo svetovno vojno. Izselski verski tisk seveda ni prišel v poštev: ker svobodno izraža svoje mnenje, velja za prepovedan tisk in ne sme preko meje. Doma je nad verskim tiskom stroga cenzura: včasih se da komaj med vrsticami razbrati kaj več, kot pa pove nastajen stavek.

KAMOVCI v lendavski občini imajo starodavni vaški zvonik. Je lesen in zares redek primer kmečke arhitekture in ljudske umetnosti, značilne v Panonski nižini. Je zaščiten in spada k spomenikom prve kategorije. Nedavno je bil tudi renoviran.

CELJSKA ZDRAVSTVENA SLUŽBA pravi, da izgubi Celje preveč delavnih dni zaradi boleznih delavcev: vsak dan je povprečno 1700 ljudi bolnih in ne pridejo na delo. Tako je celjska občina v minulem letu zaradi izostankov izgubila nad 450.000 dni. Od tega je 40.000 delovnih dni šlo v izgubo zaradi nezgod pri delu. Čudno visoke številke za en sam industrijski okraj.

BOROVO GOSTUVANJE je starodaven in zanimiv ljudski predpustni običaj, ki se je ohranil v našem Prekmurju. Letos so ga praznovali v Središču in Fokovcih. V kraju, kjer v predpustnem času ni bilo nobene poroke, vaški očanci izberejo najlepšo deklino v vasi, za ženina pa ji določijo čeden bor v sosesčini. Velika množica ljudi spremlja nevesto do smolnatega ženina. Seveda je pot polna zaprek, nevesta pa mora dobiti borov vršiček, sicer jo doleti nesreča. Po končanem "poročnem obredu" sledi seveda veselica in rajanje.

V LJUBLJANSKO "DELO" včasih zaide zanimiv drobce, ki pa veliko pove. V številki dne 20. marca časnikar Bogdan Novak kar zgovorno pokaže, kako "svobodna" je danes doma časnikarska služba. Tole pravi med drugim: "... v praksi novinarji vse pogosteje doživljamo, da se embargo zlorablja; vse večkrat sedimo na sejah v kolektivih, vzemo stvari, ki bi jih

javnost morala zvedeti, pa nato slišimo opomin predstavnikom tiska: to seveda ni bilo za objavo. Za tem opominom se skrivajo malverzacije, spori, medsebojni slabi odnosi, izgube, nesposobnost in še marsikaj. Najbolj zanimivo je, kadar hočejo časnikarji govoriti s kakim delavcem. Treba je dobiti direktorjevo dovoljenje; toda dovoljenje pride šele čez kak teden. Med tem poiščejo nekoga v kolektivu, ga na novo oblečejo (največkrat kakšnega delovodjo ali partijskega sekretarja) in potem nam odgovarja kot navita ura, a s splošnimi frazami".

Te odkrite vrstice res ne potrebujejo komentarja — dovolj zgovorno nam povedo, kako presojsati domače časopise, pa tudi pogrete "novice in zanimivosti".

PRAVIJO, da bo v Sloveniji leta 1980 na sto prebivalcev že deset telefonov, kar bi bilo dvakrat več kot danes. V primerjavi z ostalimi deli Jugoslavije smo prav Slovenci tudi v tem mnogo naprednejši.

Podrobnejše podatke sem dobil o Mariboru, ki je dobilo prvo telefonsko centralo leta 1929. Do leta 1960 je imel Maribor le 2000 priključkov, lani pa že 15.000. Za letos obljublja telefon še 2800 novim posilcem.

PODATKI o lanskih rojstvih v Sloveniji so kaj tolažljivi in so kot svetel žarek vsem, ki se boje za narodov obstoj. Rodilo se je 30.331 otrok — kot že dvajset let nazaj ne. Vsa zadnja leta so se številke gibale okrog 27 in 28 tisoč, leta 1970 pa je prišla številka komaj na 26.000. Podatki žal ne povedo, koliko od otrok-rojenih v Sloveniji, ni slovenskega rodu. Saj so med številom gotovo všteti tudi otroci iz juga priseljenih družin. A bili so gotovo prišteti tudi v prejšnjih letih.

Iščejo vzroke za lanski nepričakovani porast rojstev, pa jih ne najdejo. Vsaj eden izmed njih naj bi bil — podaljšanje porodniškega dopusta . . .

NA MIRENSKEM GRADU pri Novi Gorici so se zbrali slovenski katehetje na enotedenski tečaj. Kar 115 se jih je udeležilo tega srečanja, konferenc in razgovorov. Veliko so govorili tudi o katezeji med odraslimi, ki se zanimajo za vero ter žele o njej kaj več zvedeti. Pri katezeji otrok pa je velikega pomena tudi zveza s starši, ki skrbijo za vzgojo svoje mladine. Cerkev išče novih potov do slovenskega vernika in v mejah razmer to ni ravno lahko. Tako hitro je duhovniško delo ožigosano za "klerikalizem", pa naj besede ustave o zasebni verski svobodi še tako lepo zvene.

V LJUBLJANI pa so v februarju imeli tridnevni tečaj cerkveni organisti. Nad sedemdeset se jih je zbralo. Tečaj je imel poleg študijskega dela in glasbenega izpopolnjevanja močan poudarek na duhovnosti, s katero dosega cerkveno petje svoj smisel. Ob koncu tečaja, ki je bil že šesti te vrste, so organisti skupno nastopili v stolnici ob škofovi maši.

PRIMORCI radi pojejo, zato se menda tudi z Bogom najraje pogovarjajo pojoč . . . Tako pravi in dokazuje poročilo o 180 cerkvenih pevcih obalnih župnij, ki so

ob koncu januarja do zadnjega kottička napolnili koprsko stolnico s svojimi ubranimi glasovi. Škof Jenko se je pevcem iskreno zahvalil za njihovo pomoč faram pri ustvarjanju lepšega bogoslužja.

KRŠKO bo praznovalo 500-letnico obstoja. Za to priliko bi radi obnovili hišo, kjer je preživel zadnja leta življenja zgodovinar Janez Vajkard-Valvasor. V hiši bi uredili Valvasorjevo sobo in stalno galerijo z razstavo o razvoju mesta. Ker sta v Krškem delovala tudi Jurij Dalmatin in Adam Bohorič, bi prostor lahko služil tudi stalni razstavi iz dobe protestantizma na Slovenskem. Seveda je pri vsem tem še toliko "bi". Kot tolikokrat pri takihle načrtih je resna bojazen, da bo ostalo samo pri željah.

TOTI MARIBOR je dobil univerzo, a o tem smo že poročali. Zdaj hoče Ljubljano dati v koš tudi z lastnim letališčem. V bližini Maribora grade drugo mednarodno letališče v Sloveniji. Če se bo uresničila obljuba graditeljev, da bodo prva potniška letala pristala tam že v letošnjem maju, vam še ne bi znal povedati. Vem, da štajerci neradi pojedo besedo — čas jih pa včasih le prehitijo . . .

"PEPEL IN KRI" so si naredili naslov mladi trboveljski farni peveci, ki so se odločili gojiti cerkveno pesem in s svojim sodelovanjem poživiti obhajanje evharistije. Doslej je skupina pokazala veliko dobre volje in zapela je že večkrat v domači cerkvi, pa tudi po sosednjih župnijskih cerkvah. Povsod so osvojili vernike — mlade še prav posebno.

VHOD V POSTOJSKO JAMO bo razširjen in dobil bo udobno čakalnico, delo pa naj bi končali že do začetka letošnje sezone. Stari vhod je bil zgrajen leta 1927 in sedanjim potrebam ni zadoščal več. V sezonski dobi obišče jamske krasote tudi po 12.000 turistov dnevno — potreba po ureditvi vhoda je že dolgo kričala. Ni rečeno, da bo nova zgradba privabljala več obiskovalcev, gotovo pa bo napravila boljši vtis vsem, zlasti pa tujcem.

OBUTVENA INDUSTRIJA je v Sloveniji znana in lepo napreduje v proizvodnji in izvozu. Lanski porast je bil kar 16% — 18,5 milijona parov čevljev je šlo

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT ENCYCLOPEDIA?

Pokličite rojakinjo **DANILO STOLFA**
telefon 306 2664,

pa boste v domačem jeziku zvedeli
vse informacije ter po želji uredili nakup!

iz tovarn. Čevlje izvažajo zlasti na vzhodnoevropsko tržišče, najpomembnejši kupec pa je Sovjetska zveza.

RADI ROMAJO Slovenci k svojim Marijinim svetiščem: na Brezje, na Sveto goro nad Solkanom, Svete Višarje, na Ptujsko goro . . . Zanimivo je slišati, kakšne prošnje prinašajo k Mariji. Varuhi svetišč pravijo, da prošnje za zdravje niso glavne. Največ prosijo Marijo za soglasje, mir in razumevanje v družini. Iz tega se vidi, kaj je danes najhujša rana med slovenskim ljudstvom, vse hujša, kot vse osebne bolezni. Preseneča tudi dejstvo, da prihaja na božja pota vedno več mladih romarjev, kar prejšnja leta ni bilo opaziti. Ti iščejo pri Mariji opore za življenje, iščejo pristno vero in navadno žele opraviti na božji poti tudi spoved.

ZA SVETO GORO je zanimivo tole poročilo: V aprilu 1960 je prišel k svetogorski Mariji na romanje s svojo družino vladni svetovalec na Dunaju, Walter Waldheim. Tudi sin Kurt, sedanji generalni tajnik OZN, je prišel z njim. Waldheimova družina se je vpisala v samostansko knjigo. Kurtov oče v lastnem zapisu omenja, da je bil 14. maja 1917 kot avstrijski vojak osebno navzoč pri bombardiranju svetogorskega samostana in cerkve. V tistih dneh je vzel iz samostana knjigo z nemškimi pridigami: 43 let mu je ležala na duši, zdaj pa jo je končno mogel srečen prinesiti nazaj in jo vrniti samostanski knjižnici. Zapis sklene mož s prošnjo: "Naj božji blagoslov veje nad tem zaslužnim samostanom in naj ga še v bodoče obvaruje vojnih viher; naj Bog blagoslavlja in ohranja v sreči vernike Soške doline!"

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED IN Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

29. aprila 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● Velikonočne praznike smo imeli res lepe. Zlasti na veliko soboto zvečer nam je bilo tudi vreme tako naklonjeno, da smo pri bogoslužju na prostem skoraj mislili: saj je božič, ne velika noč . . . Udeležba je bila res številna zlasti na cvetno nedeljo, na veliko soboto in pa za glavno mašo velikonočne nedelje. Veliko je bilo tudi spovedi in obhajil — znak, da so mnogi praznike Vstajenja resno vzeli. Nabirka po družinskih šparovčkih PROJECT COMPASSION pa dokazuje, da so mnogi resno vzeli tudi predvelikonočni čas: kar \$567.89 smo letos nabrali s svojimi postnimi žrtvicami za najpotrebnejše na svetu. Z zakasnelimi šparovčki bomo številko še dvignili. Iskren Bog plačaj vsem.

● Nabirka na veliki petek za vzdrževanje svetišč Svete dežele je prinesla \$100.22, nabirka ljubezni do lačnih na veliki četrtek pa \$54.80. Iskrena zahvala tudi vsem, ki so vrnili kuvertice s svojim velikonočnim darom za vzdrževanje našega verskega središča. Ta nabirka je bila menda od vseh let doslej največja: 2,377 dolarjev. Vesel sem tega razumevanja vernikov, saj so šli tudi stroški občutno navzgor, od sveč pa do občinskega davka.

● V torek 27. aprila smo imeli pogreb in smo na keilorskem pokopališču za en grob bogatejši. ALOJZ DOBAJ je umrl 22. aprila v bolnišnici sv. Vincencija. Tam je bil v nezavesti že od 27. marca, ko bi moral umreti tragične smrti. Njegova močna narava je zdržala do zdaj, in smrt je povzročila pljučnica. Pokojni je bil rojen 27. marca 1941 v Brežicah. V Avstralijo je došel pred približno trinajstimi leti. V naši kapeli se je v avgustu 1963 poročil z Marijo Požgan. Zapustil ji je tri otroke, od katerih je eden doma pri stari mami. Večino let med nami je preživel v Kew, kjer je bil med našimi fanti in mlajšimi družinami dobro poznan.

Mašo zadušnico sem za Alojza opravil v naši cerkvi na dan pogreba, molitve ob krsti pa v kapeli Tobinovega pogrebnege zavoda. Priporočam ga v molitev.

● Nisem še omenil, da je naša morwellska naselbina za enega člana večja. Prav na zadnji dan leta je dru-

Pred cvetno nedeljo je postal naš razred
"tovarna butaric" Društva sv. Eme

žina Jožeta Lajpuha in Ane r. Sabol dobila sinčka, ki je bil krščen 17. januarja. Ime je dobil po očetu in ga bodo klicali za Jožka. — Krsti v naši cerkvi pa so bili sledeči: Dean Josip je sinko Valenta Račiča in Ane r. Galovič. H krstu so ga prinesli 3. aprila iz Elwooda. — Isti dan je bila krščena tudi Tatjana, ki je razveselila zakonca Jožeta Pučko in Frančiško r. Blagoš, Richmond. — Dne 4. aprila sta krščevala Jernej Podbevšek in Dara r. Troha iz Noble Parka: dobila sta hčerke z imenom Michelle. Da je njen očka bivši Baragovec in kot električar pomaga našemu verskemu središču za božji lon, vsaj Melbournčanom ni treba posebej povedati. — Isti dan je krstna voda občila tudi Marka, ki ga je iz Bayswater prinesla družina Jožefa Oravca in Matilde r. Keržič. — Filip Matej je bil krščen 11. aprila: je novi član družine Filipa Pintarja in Mire r. Lokner, Mulgrave. — Na velikonočni ponedeljek (19. aprila) pa je bil krst Eveline Pavline, prvorojenke člana orkestra "Bled" — Branka Kojca in Danice r. Tušek. Prišli so z njo iz St. Albansa. Kitare punčka ravno še ni prinesla s seboj, zapela je pa že malo.

● Porok tokrat ne morem omeniti, ker jih v mesecu pred veliko nočjo ni bilo: znak, da naši ljudje na splošno post še vzamejo tradicionalno resno. Le naj tako ostane, saj leto je dolgo! Škoda, da naša društva na to pozabljajo, četudi je njih namen ohranjati narodno slovensko tradicijo, s katero je povezana že dolga stoletja tudi verska. Tako je v Melbournu iz "pustne zabave" postala "postna", v Geelongu so se pa vrteli in vriskali na samo veliko soboto. Kaj je res tistih nekaj sto dolarjev dobička edini cilj veselih srečanj? Naša mladina hoče zgledov in po njih bo uravnavala svoja pota.

● Na tretjo majsko nedeljo (16. maja) bo naša s. Maksimilijana napravila večne redovne obljube. Slovesnost bo med deseto mašo in je marsikdo še nikdar v življenju ni videl. Zdaj je prilika. Zberimo se okrog sestre v

velikem številu, da jo podpremo s svojimi molitvami, ko se bo za vse življenje darovala Bogu. Sestri Maksimilijani pa čestitamo k življenjski odločitvi.

● Dne 3. aprila smo obhajali desetletnico, kar so prišle med nas slovenske sestre. Bila je ravno cvetna nedelja, krasen sončni dan, ko smo jih sprejeli v pristanišču in odpeljali v Kew. Po maši pri lurški votlini je sledila blagoslovitev Slomškovega doma s pozdravnim nastopom otrok Slomškove šole. Težko bi bilo pozabiti blagi materinski smehljaj pokojne m. Romane, ki je sestre pripeljala. Prva skupina je štela pet sester, posamič jim je v teku let sledilo še pet. Danes imajo poleg Slomškovega doma postojanko tudi v Merrylandsu, s. Ema pa je naša mamica v kuhinji Baragovega doma.

Sestre so se v novi svet hitro vživele in je njihovo delo za našo izseljensko skupnost težko preceniti. Poleg otroškega vrta, ki je priznan kot eden najboljših v Melbournu, pomagajo dejavnosti našega verskega središča na sto načinov. Vodijo Slomškovo šolo z mladinskimi nastopi, skrbje za cerkveno petje, za lepoto naše cerkvice . . . Še in še bi lahko našteval. Tudi bolniki so hvaležni za njihove obiske in zlasti mamice se s sestrami kaj rade pomenijo o svojih številnih težavah.

Sestram k desetletnici iz srca čestitamo in jim želimo, da tudi vnaprej vztrajajo v delu med nami. Bog jim bo poplačal njihove žrtve, saj mi jih ne moremo. Želimo jim, da bi dobile kaj poklicev med našimi dekletki tukajšnjih slovenskih družin.

● Mladinci se zbirajo na srečanja v naši dvorani vsako prvo in tretjo nedeljo popoldne od treh do šestih. Nekaj jih ne prihaja več, nekaj je pa novih, ki se žele naučiti plesov. V maju so organizirali svoj večer —oglejte si oglas na tej strani!

Rad bi spet poudaril, da se v verskem središču zbirajo slovenski mladinci ne glede na to, v katerem dru-

*

Ste poslušali velikonočno slovensko versko oddajo na 3EA?

Naslednja bo MAJSKA v ponedeljek 17. maja.

Ne pozabite!

*

Ob desetletnici prihoda naj spet objavimo sliko naših sester s prvo skupino varovancev otroškega vrta. Lepo število otrok je šlo v teku let skozi sestrsko vzgojo. Še danes so dobre "mamice" za vse otročičke, ki jih stariši prepuste njihovu varstvu.

MLADINCI
verskega središča v Kew
prirejajo

na soboto 15. maja zvečer ob 7.30
v Baragovi dvorani
MLADINSKI PLES

— MASCARADE DANCE —

Vsi slovenski mladinci vabljeni in dobrodošli!
Igrata DRAVA in VELENJE

štvu so včlanjene njih družine. Vsaj tu naj pridejo skupaj, se spoznajo in začutijo, da so vsi istega rodu, četudi rojeni v deželi, kamor so se priselili starši. V tem verskem središču ne gre za kako tekmovanje z mladinskimi skupinami društev, saj želimo slovenskim mladincem nuditi nekaj za vero in srčno kulturo, kar jih bo ohranjalo Slovence — tudi za bodočnost društev. Zato je vsaka primerjava "nas in vas", ki včasih pade, zelo neumestna — ne bilo bi prav, da bi jo odrasli brez misli in zveze kakor koli prenašali na mladino. Versko središče je dom vseh Slovencev in nima članskih izkaznic: stari in mladi, vsi naj se pri nas počutijo doma!

Naj se ob tej priliki zahvalim Potočnikovi Sonji, ki je našim MLADINCEM žrtvovala dve leti, jih učila plesov in jih vsestransko držala skupaj. Z majem bi se rada umaknila — pravi, da je že "prestara" in bo mlajša moč bolj dobrodošla. Upam, da jo bomo našli.

● Šmarnično pobožnost z majskim berilom (istim kot ga letos v maju bero v domovini) bomo združili z vsemi nedeljskimi mašami, večerne šmarnice pa bomo sproti oznanjali. Večerno mašo bomo imeli na vneboh (četrtak 27. maja) in zadnji dan maja (ponedeljek 31. maja, praznik Marijinega obiskanja). Enako na prvi petek v juniju (4. junija). Zlasti k šmarnicam, ki so doma tako lepo obiskane, vse lepo vabimo.

V bližini Magdale je bil ob Kristusovem času še drug kraj: BETSAJDA — naselje ribičev, na pobočju bližnjega grička, ki se spušča prav do obale Genezareškega jezera. Tudi o tem naselju ni ostalo ničesar. Danes se kraj imenuje Khirbet el Minyeh. Kot nam poroča izročilo, naj bi bila Betsajda rojstni kraj apostolov Petra in njegovega brata Andreja, Filipa ter Zebedejevih sinov Jakoba in Janeza. Tod po obali je hodil Jezus, ko so se prvič srečali ob ribiških čolnih in ribiških mrežah. Tu jih je povabil za seboj in jim povedal, da jih bo "napravil za ribiče ljudi" (Prim. Mt 4,19).

Prav tu je Gospod napravil mnogo čudežev, a ljudje so ostali nedostopni za njegove nauke. Zato je Jezus med trdovratna mesta božjega preletstva vključil tudi Betsajdo:

Gorje ti, Korozain, gorje ti, Betsajda! Zakaj, če bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bi se bila zdavnaj spokorila v raševini in pepelu. Toda povem vama: Tiru in Sidonu bo na sodni dan laže ko vama (Mt 11,21).

Morda je vaščane odvracalo od sprejetja Jezusovega nauka to, da so osebno poznali svoje rojake apostole — preproste ribiče, pa pri tem niso znali dojeti božjega načrta, ki izbira po svoje.

Tudi to je lep nauk za nas: ne sodimo Cerkve po slabih kristjanih, niti ne po njenih duhovnikih! Božja ustanova je, zakramente deli in božji nauk ohranja — četudi se pri tem Bog poslužuje ljudi, ki včasih celo podirajo, kar On gradi . . .

Prijazna cerkva na "Gori blagrov"

V času obiskanja . . .

ET-TABGHA Z OKOLICO

Genezareška ravnina je res čudovita. Razprostira se v dolžini osmih kilometrov ob jezeru in nekako tri kilometre v širino. Na vsakem koraku lahko opazujemo njeno rodovitnost: nasade palm in oranževcev, limonovcev in bananovcev. Genezareško jezero rahlo valovi, sončni žarki se lesketajo v vodni modrini. Okoliški hribi s svojimi zlatorumenimi pobočji so kakor okvir te božje lepote.

Nič ni čudno, da je Jezus ta kraj posebno ljubil, se tod okrog veliko mudil in prav Genezar izbral za tri velika dejanja svojega obiskanja: znameniti govor na gori, pomnožitev hlebov in rib ter prikazanje apostolom po vstajenju, ko je predal Petru vrhovno oblast v mladi Cerkvi. Zato je razumljivo, da sleherni romar v Sveto deželo obišče tudi ET-TABGHA, ki vključuje s svojo okolico tri svetišča, zgrajena v spomin na zgoraj omenjene dogodke. Izkopavanja, zlasti v letu 1968, so prinesla zadovoljive zaključke, ki so potrdili evangelijska poročila in izročilo prvih stoletij. Nekateri so namreč trdili, da je bil kraj v Kristusovem času industrijsko naselje, nekako predmestje tri kilometre oddaljenega Kafarnauma. Če bi to držalo, bi morali za kraj naše tri svetopisemske dogodke izključiti, saj so se po poročilih vendar dogajali v samotni narave. Izkopavanja so zgovorno dokazala, da vsa ta okolica v Kristusovem času ni bila obljudena: vse stavbe so zrasle kasneje, kakor se je tudi kasneje razvila obdelava zemlje, ki je okolici pridala nekaj mlinov in vodnih stolpov za namakanje. Pač pa je jezero moralo biti zaradi neobljudenosti brega tu posebno bogato rib, zato je prav tukaj jezerska obala tudi apostole kot ribiče posebno privabljala.

Kraj je dobil svoje ime El-Tabgha po studentu Ain-Tabgham, ki izvira ob vznožju "gore blagrov" in se izliva v bližini današnjega benediktinskega samostana v jezero. Je pa ime spakedranka iz besede Heptapegon, kot so Grki v svojem jeziku imenovali to okolico. Po naše bi se reklo: Sedem studentev. Studentev tu res ne manjka, vendar

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

imajo nekateri od njih slano vodo, ki ni uporabna.

S prihodom miru leta 313 so kristjani tod pozidali tri cerkve, ki so spominjale na zgoraj omenjene tri važne dogodke. Kraj je dobil samostan menihov, ki so začeli pridno kultivirati zemljo in so prav oni za namakanje zgradili tudi vodne stolpe. S prihodom Perzijcev leta 614 ter muslimanov leta 637 so bila žal vsa tri svetišča porušena ter je tedaj končala tudi prvotna meniška naselbina.

"GORA BLAGROV" naj nas — obiskovalce svetih krajev — prva pritegne. Vzpetina se dviga na levi strani ceste nasproti cerkve spomina pomnožitve kruhov. Je v posesti frančiškanov — čuvarjev Svete dežele. Precej truda so položili v izkopavanja na kraju, ki je po najstarejši tradiciji veljal za mesto Gospodovega znamenitega govora. Njih trud ni bil zaman: leta 1933 so odkrili ostanke male kapele s krasnimi mozaiki iz 4—6 stoletja. Današnja spominska cerkev stoji višje na hribu, da je zares "na gori" in nudi lepši razgled.

Besede "gora", "govor na gori", "gora blagrov", moramo pravilno razumeti. Tu ne gre za današnji pojem hriba ali gore. Ta hrib je rahlo dvigajoča se vzpetina in njegov položni najvišji del nima več kot morda dvajset metrov. Kot vemo iz svetopisemskega poročila (Prim Lk 6,12-19), je Kristus noč prebil na vrhu brega v molitvi in tam zjutraj izbral dvanajstero apostolov. Z vrha se je kasneje spustil kakih sto metrov niže na prikladen obronek, kjer se je zbrala množica, ki je prišla za njim, da bi poslušala njegove nauke, bolniki med njimi pa v upanju, da jih bo ozdravil. Tu je potem posebno obilno delil svojo božjo besedo. Začel je s svojimi čudovitimi "osmerimi blagri", ki so mu služili v nekak uvod v drugi govor, v katerega je Kristus vpletel vsa bistvena načela krščanstva. Da so šle prav tu božje besede zares do src, vemo iz svetega pi-

sma. Matej v svojem evangeliju zaključuje verno poročilo o tem dogodku z besedami:

Ko je končal Jezus ta svoj govor, so ljudje strmeli nad njegovim naukom. Kajti učil jih je, kakor kdor ima oblast in ne kakor njih pismouki in farizeji (Mt 7, 28 in 29).

Hrib je ostal nespremenjen prav do danes. V bližini vodijo italijanske sestre gostišče za romarje. Nekoliko metrov niže pa so frančiškani z italijanskimi darovi leta 1937 zgradili v spomin na dogodek zelo lepo cerkvico v izrednem stilu, res umetnino v pravem smislu besede. Zgrajena je v osmerokotu in se njen strop dviga v kupolo. V vsaki stranici osmerokotne zidave je na notranjih stenah v krasnem mozaiku napisan po en blagor. Zunaj teče krog in krog stavbe pokrit stebričast hodnik, od koder je čudovit razgled po dolini proti Genezareškemu jezeru. Stavba je bogato okrašena z italijanskim marmorom, ki na pogled krasno deluje.

“Glejte, kako umira pravicni!”

Profesor Jože Peterlin,
veliki Slovenec,
je stopil pred Boga . . .

Četrtega marca, pozno zvečer, je na pločniku mračne tržaške ulice nenadoma klecnil in obležal priletan možak, ki mu je srce za vedno obstalo.

Nihče ga ni poznal.

Navzlic nočni uri se je prav kmalu po žicah raznesla vest, da je srčna kap zastavila življenjsko pot po Trstu, po vsej Primorski, Benečiji, Koroški, po domala vsej Sloveniji znanemu, povsod čisljanemu, v Trstu samem ter bližji okolici pa vneto ljubljenski profesorju **Jožetu Peterlinu**.

Za hip so se ustavila do pobitosti osupla, nato pa ihtea srca plemeniti ženi, trem imenitnim dekletom z družinami, sinu, bratom in sestram, Opčinam, Trstu, domala vsej Sloveniji . . . V vedno večjih krogih so se širili radijski valovi, ki so toliko let nosili njegov mehki baritonski glas, ter tisočem naznanjali, da je stopil pred Najvišjega eden največjih slovenskih vzgojnikov in velikani slovenske omike v Trstu!

Droben val hude žalosti se je prizibal celo do avstralskih obal. Saj tudi tu živi lepo število primorskih sinov ter splošno slovenskih rojakov, ki so bili tako srečni, da so se nekdanj motali okrog tega človeka kakor ob svetilniku v Devinu, ne da bi se zavedali njegove prave veličine.

Nekam robati, oholi in surovi življenjski šegi predani Rimljani so nas že učili, naj “o mrtvih govorimo samo dobro”.

Kako mi je kot prijatelju lahko, da mi ni treba iskati olupšav ob grobu človeka, ki je svojo izredno vneto za slovensko omiko presadil na tržaška tla, kamor se je zatekel pred tedanjimi ljubljanskimi oblastniki leta 1945. Šele ko je zastavil vse čudovite sile na tržaškem radiu, ustvaril velik krog sodelavcev, nato pa še odločilno in vodično posegel v mlado tržaško šolstvo, so ga pač jeli počasi priznavati kot “koristno budalo”. Šele proti koncu so mu dali prtajeno priznanje, ko mu to ni bilo več potrebno.

Prav nič ne pretiravam, če naglašam, da je dal pokojnik slovenski radijski postaji v Trstu imenitno in izredno čisto fonetično podlago. Tu je zbiral moči za nepozabni radijski oder, učil, prevajal, predaval, pisal in prirejal vso slovensko dramatiko, a se še vrh tega loteval dramskih biserov v tujem slovstvu.

Bil je velik šolnik in vzgojitelj. Mladina je bila vsa z njim. Nagonsko je vedela, da ima pred seboj izredno

dobrotnega, zanesljivega in umnega vodnika, ki je v lastni družini doživljal in razvozlaval njene težkoče in bojzani. Za vzor in zgled ji je ustanovil glasilo “Mladika” in pozneje “Mlado setev”. Malo izobraženih Tržačanov je, ki jih profesor Peterlin ne bi bil kakor koli pritegnil in toplo očaral.

V mladih letih se je navduševal za načela velikega profesorja dr. Ehrlicha, ki so ga kot prvo duhovniško žrtev ustrelili komunisti leta 1941 sredi Ljubljane. Tem načelom je ostal zvest do konca. Bil je globoko veren mož ter ves predan božji previdnosti.

Prav ta zavest ga je krepila, da je bil čudovito miren in nekam neskrben. Ni mu bilo mar, ali je na mizi pečenka, ali pa polenta. Dobrine tega sveta ga niso prav nič mikale, gotovo pa ne toliko, da bi se zanj posebej mujal. Živel je v svojem svetu, kjer pač vladajo ljubezen, resnica in dobrota.

Profesor Peterlin je bil ljubezniv do vsakogar, z ženo in otroki pa resnično nežen. Le to se je zdelo, da je včasih nanje kar pozabljal, ker jih je v svojem velikem notranjem miru cenil kot razumljiv “božji dar”, ko so pa drugi okrog njega imeli še velike hujše potrebe. Navsezadnje se je res lahko zanašal na izredno blago in umno ženo!

Bil je lep zgled skromnega in treznega življenja. Nikdar ga nisem videl kaditi, a tudi ne “okajenega”, kvečjemu dobre volje. Prav to se mi še danes čudno zdi, ker sem bil priča njegovih umetniških vzponov na odru, ki so bili včasih tako močni in izklesani liki, da so bili celo zgled ljubljanskim igralcem.

Imel sem srečo, da sem živel z njim celih dvanajst let. Samo enkrat sem ga videl v morda največji življenjski stiski, ko ga je nekdo hotel pritisniti k zidu iz gole politične strasti in nevoščljivosti hkrati. Videl sem, da je globoko vdihnil, pogledal nasprotniku v oči ter temu veljaku iz Kobarida povedal nekako takole: “Ali ni dovolj, da me hočete človeško uničiti? Zdaj hočete še gaziti po mojem trupu?”

Najbolj globoko pa sem cenil njegovo neverjetno živlavost in neukrotljivo voljo do dela. Bil je nedvomno največji garač, kar sem jih kdaj v življenju srečal. Pravega oddiha sploh ni poznal. Kadar se je po napornem delu pozno vrnil v družinsko sobo, je bil tih ko miška in je prav tajinstveno tipkal, da ne bi koga zbudil.

Dragi Jože! Vinji vrh na Dolenjskem, čigar živo govoricu si tako mojstrsko obvladal, Tvoji dragi na Opčinah, vsa Primorska, Benečija, Istra in Koroška, premnogi begunci v Argentini, Ameriki, Kanadi in Avstraliji, vsi, prav vsi Te bodo res pogrešali!

Celih trideset let si se trudil, da bi Ti dali italijansko državljanstvo, a iz vsega ni bilo nič.

Naj bo! Zdaj si tam, kjer ni časa in državnih meja, ki so jih itak začrtale blodeče človeške strasti.

Bog je s Teboj in vem, da počivaš v Njegovem objemu kot velik sin majhnega naroda!

LUDVIK KLAKOČER

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

K r s t i

Lilijana Miriam Mikuletič, Canberra, A.C.T. Oče Maksimilijan, mati Angela, rojena Lilija. Botra sta otrokova teta Marija Schumacher in soprog Gebhard v Švici, pri krstu pa jih je zastopala Karolina Čebokli. Krst se je vršil med nedeljsko mašo v Merrylandsu 21. marca 1976.

Jennifer Neža Jamšek, Charnwood, A.C.T. Oče Branislav, mati Tanja rojena Clayton. Botrovala sta Neville in Ingrid Moon, Merrylands, 17. aprila 1976.

SLUŽBE BOZJE v Merrylandsu so vsako soboto ob 7. uri zvečer (velja za nedeljsko mašo), ob nedeljah ob 9.30 in 11. uri dopoldan. V četrtek, 27. maja, je zapovedan praznik Gospodovega vnebohoda. V Merrylandsu bo prilika za sv. mašo ob 7. uri zvečer, na praznik, ali pa že na predvečer. Po sv. maši bo tudi majjska pobožnost, kakor vsak dan Marijinega meseca maja.

WOLLONGONG ima mesečno službo božjo 9. maja (tudi pete litanije) in 13. junija, vsako drugo nedeljo v mesecu. Vrši se v Villa Maria kapeli. Čas je ob 5. uri popoldan.

CANBERRA ima slovensko službo božjo vsako tretjo nedeljo v mesecu. Torej 16. maja (šmarnična pobožnost), 20. junija. Kraj je Garran, čas pa ob 6. uri zvečer.

NEWCASTLE bo imel službo božjo 30. maja (peta nedelja v mesecu). Kraj je Hamilton, čas pa ob 6. uri zvečer. Po maši bodo tudi pete litanije Matere božje.

BRISBANE bo imel slovensko službo božjo skupaj s šmarnično pobožnostjo in petimi litanijami v nedeljo,

30. maja, v cerkvi St. Mary's, South Brisbane, Merivale St. Čas je ob 11.30 dopoldan (po litvanski maši).

MAJNIK v Merrylandsu praznujemo z vsakodnevno sv. mašo in šmarnično pobožnostjo, ob nedeljah pa po prvi maši. Tisti, ki ste dosedaj zamudili to lepo priliko, imate še čas do konca meseca, da se nam pridružite. Čast, ki jo dajemo Mariji, je končno usmerjena k Bogu, ki je Marijo tako visoko povzdignil. Kako nam je vsem potrebna Marijina priprošnja! "Po Mariji k Jezusu!" Torej šmarnice bodo vsak dan in upamo, da se boste odzvali Marijinemu vabilu in prišli čimbolj pogosto. Priporočamo vam tudi, da pripeljete s seboj svoje otroke. Pri sv. maši pa vsi skupaj pristopite k sv. obhajilu. Skozi cel majnik bomo premišljevali življenje gorečega Marijinega častilca kapucina p. Leopolda Mandiča, ki bo v mesecu maju letos razglašen za blaženega. Posebno lepo udeležbo pričakujemo na praznik Marije Pomagaj (24. maja), na vnebohod (27. maja) in za zadnji dan (31. maja).

VELIKA NOČ je za nami. Zopet smo doživeli pomembno veliko noč. Že na cvetno nedeljo, ko je bil blagoslov zelenja na dvorišču in procesija v cerkev, je zmanjkalo sedežev v cerkvi in so mnogi morali stati. Prijetno presenečenje je bilo dramaturgizirano branje pasijona. Pri tem je sodelovala desetina oseb. Videli smo, kako velika razlika je, če pasijon bere en sam (duhovnik) ali pa če so pri tem vloge razdeljene. Celotno zvočni učinki, kot so muzika iz Beethovneve 6. simfonije, petelinje petje in grom so prišli v poštev med predvajanjem. Istotako je bil pasijon ponovljen tudi na veliki petek pri popoldanskem bogoslužju. — Na veliko noč smo imeli letos prvič tri sv. maše in pri vsaki je bilo premalo prostora. Popoldne je bila služba božja tudi v Canberri in Wollongongu. Dr. Mikula je opravil obrede velikega tedna v Canberri, na velikonočno nedeljo pa je imel službo božjo za rojake v Brisbanu.

"PIRHOVANJE" v Auburnu je vse veselo presenetilo z lepo udeležbo, kot je že nekaj let sem nismo imeli. Tudi "Mavrica" je res živahno igrala in nudila poskočno muziko, kot jo naši ljudje žele imeti. Društvo sv. Ane je pridno pomagalo pri vratih, v kuhinji, etc. Vsi so komaj čakali in še in še kupovali srečke. Kar hitro je prišla deseta ura, ko smo napovedali žrebanje za nagrado. Na odru je bila kar številna komisija, ki je skrbela, da se je vse v redu vršilo. Mala deklica je

KOLINE

DRUŽABNA PRIREDITEV našega centra bo v soboto, 5. junija, v Merrylands Masonic Hall. Muziko nam bo nudil ansambel "Andrejčkovi fantje" iz St. Marys-a. Saj jih gotovo že poznate iz raznih prireditev in nastopov. Društvo sv. Ane bo poskrbelo za postrežbo. Vsi lepo vabljeni! Povabite s seboj še druge rojake, ki jih poznate.

bila izbrana, da je delila srečo. Najprej je potegnila 5. nagrado. To je bil listek številka 11153 na ime F. Počkaj, Paddington. Dobitek je bila šunka. Naslednja nagrada, slovenske plošče, je šla listku št. 11492, V. Lužar, North Rocks. Nato je bila izvečena 3. nagrada; večerja in razvedrilo za štiri osebe v Music Hall, Neutral Bay. To je dobil J. Kavaš, Gymea, listek št. 13173. Nagrado št. 2., slovenski par v narodni noši, je dobil Hinko Nell, Strathfield, na listek št. 12848. Glavni dobitnik, ali prvo nagrado (barvno televizijo) pa je dobila družina Tomažin, Croydon, listek št. 13091. Ker je bil izžrebanec navzoč, je prejel tudi obljubljeni nagrado petdeset dolarjev. Doprinos tega dne za dom onemoglih je bil \$1300.

POKLICI v duhovniški in redovniški stan je tema za molitev in premišljevanje vsako leto na eno povelikonočnih nedelj. Ta dan je letos 9. maja. Ko boste brali te vrstice, bo datum že mimo. Pa saj moramo moliti in delati za duhovne poklice celo leto. Od kod naj pridejo poklici v duhovniški ali redovniški stan? Iz naših družin. Bog kliče mlade ljudi, toda nikogar ne sili. Ti poklici, ki vzklijejo po božji volji, pa morajo najti prava tla, da uspevajo. Razumeti moramo, kako velika odlika je, če Bog koga kliče v svojo službo. Potem bomo vse storili, da tak poklic lahko uspeva in doseže izpolnitev. Bog ne daj, da bi komu branili

duhovski stan zgolj iz sebičnih in materialnih nagibov. Ali kdaj mislimo na to? Ali se te prepotrebne zadeve, ki se tiče nas vseh, kdaj spomnimo v molitvi?

MARIJANSKA RADIJSKA ODDAJA NA 2EA v priredbi našega verskega središča bo v nedeljo 23. maja ob 7. uri zvečer. Oddaja bo — kakor vedno — ponovljena naslednje jutro ob 7. uri. Imeli boste priliko slišati izbiro naših najlepših Marijinih pesmi, na katere je naš narod res lahko ponosen. Tudi to so biseri naše kulture, obenem pa pričča vernosti našega naroda, ki se dostikrat omenja kot Marijin narod. Zato jih ne zamenjarjamo in zapostavljajmo. Torej ne pozabite si takoj zaznamovati na koledarju to našo oddajo. Druge slovenske oddaje v drugi polovici maja so: 15., 19., 23. (verska), 27. in 31. maja, vsake štiri dni, zaenkrat predvideno do 30. septembra.

POSTNO ROMANJE v Campbelltown, na tihem nedeljo 4. aprila, je bilo lepo doživetje. Hodili smo v božji naravi od postaje do postaje in premišljevali Moža bolečin, ki je šel po tej poti za nas. Bilo je krasno nedeljsko popoldne, ko smo se zbrali okrog grička XII. postaje in opravili sv. mašo. Kar večina je pristopila k sv. obhajilu. Isti dan je bilo v Campbelltownu (pomotoma sprejeto) tudi romanje Poljakov iz Sydneya. Po eni strani smo morali cerkveno opravilo končati do tretje ure popoldan in nismo mogli uporabljati pozneje kioska za čaj in piknik. Po drugi strani pa smo veselili, ker smo lahko prisostvovali tudi njihovi pobožnosti križevega pota, videli lepo skupino v narodnih nošah, s prapori raznih društev, itd.

NOV GROB

V nedeljo, 18. aprila 1976, je v Harbordu (Sydney) mirno v Gospodu zaspal CARMELO SEDMAK v starosti enainšestdeset let. Bolehal je ves čas od zadnje operacije pred enim letom. Vendar je trpljenje

Ročinj
ob Soči

vdano prenašal. Dva tedna pred smrtjo je prejel sveto bolniško maziljenje, nato pa še večkrat sv. obhajilo, celo na svoj smrtni dan zjutraj. Kristus ga je poklical k sebi ravno na praznik vstajenja, na veliko noč. — Carmelo je bil rojen pri Sv. Križu pri Trstu 18. januarja 1915. Leta 1941 se je v Opatiji poročil z Valerijo Malečkar. Družina je živela v Manly, zadnja leta pa v sosednjem Harbordu. V Avstralijo sta prišla leta 1950. Redli so se jima: trije otroci, Marija, por. Bearse, 33 let, Sonja, por. Neeskin, 25 let, in Franc, 20 let. Carmelo je bil zaposlen pri C.S.R. Sugar Co. v Sydneyu kot risar. Pogrebna maša je bila opravljena v četrtek 22. aprila v župni cerkvi v Harbordu. Polna cerkev prijateljev in znancev je pokazala, kako je bil pokojnik spoštovan. Potem smo ga spremili k večnemu počitku na pokopališče v French's Forest. Pokojnik je cenil sv. mašo in ni bilo nedelje, da se je ne bi udeležil. Zato se je na njem izpolnil rek: "Kakršna nedelja, takšna smrt!" Saj je odšel iz zemeljskega življenja lepo pripravljen in okrepčan s svetimi zakramenti na samo velikonočno nedeljo. Njegova pogrebna maša je bila bolj praznovanje velikonočne skrivnosti, kakor pa žalovanje za pokojnim. — Naše sožalje ženi in otrokom. Spomnimo se pokojnika v molitvah!

BINKOŠTI padejo letos na nedeljo 6. junija. V Merrylandsu bomo ta dan imeli slovesno službo božjo ob 9.30 z zborovim petjem in ob 11. uri z ljudskim petjem. Naše bolnike prosimo, da darujejo svoje trpljenje za sv. Cerkev, ki ta dan obhaja svoj rojstni dan. Spomnijo naj se predvsem sv. očeta, misijonov in duhovniških poklicev. Prosili naj bi tudi za tiste, ki so se izneverili vodstvu sv. Cerkve in morda celo iz nek-

danjih kristjanov postali preganjalci in zatiralci sv. vere. Za bolnike izhaja v domovini poseben list z naslovom "Prijatelj". Če ga kateri bolnik želi, naj nam sporoči, pa mu ga bomo naročili.

PROJECT COMPASSION je letošnje leto našel lep odziv pri rojakih. Na začetku postnega časa je bilo namreč določeno, da bo polovica izkupička šla za naše misijonarje v Afriki (pp. Hugo in Evgen), polovica pa avstralskemu misijonskemu fondu za razdelitev po Aziji in Oceaniji. Skupni doprinos je \$502. Iskrena hvala vsem in Bog plačaj vsem, ki so pri tem sodelovali ter imeli v postnem času v mislih lačne in gole trpine. Tu veljajo Kristusove besede: "Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših, ste meni storili".

BODOČE PRIREDITVE, poleg že omenjene družabnosti 5. junija, so še: Telovska procesija v Blacktownu 20. junija, Ciril-Methodova proslava za Slovane v Marayongu 11. julija, Družabna prireditev Društva sv. Anč, Merrylands Masonic Hall, 7. avgusta, sydneyški Marijanski kongres od 5. do 19. septembra.

DRUŠTVO SV. ANE ima sestanek vsak mesec na prvo soboto po večerni maši, ki je ob 7. uri. Nove članice še vedno dobrodošle! Namen društva je pomagati pri organizaciji prireditev in aktivnosti našega centra v Merrylandsu. Poleg tega pa tudi po možnosti nuditi razne vrste pomoči rojakom v težavah.

"**SVETLA ZVEZDA**", muzikalna in pevska skupina, išče fante in dekleta, da se ji pridružijo. Vprašajte Henryja Stariha, ali enega od članov skupine!

P. VALERIJAN

Z VSEH VETROV

SONČNI VLAK ali "vlak ljubezni", kot mu pravijo, bo vozil tudi letos. Od 27. do 30. maja bo peljal skozi vse avstrijske dežele, skozi našo Slovenijo, Madžarsko in prvič bo šel tudi preko Češke. Pred nekaj leti je nastala ta svojevrstna ideja napraviti veselje bolnikom in invalidom, ki so drugače privezani na dom in nimajo prilike potovati. Že vožnja sama in ogled novih krajev skozi okno jim je v okrepičilo in tolažbo. Obenem na tej poti srečajo sotrpine, kar jim da zavest, da niso sami, da je vedno še kdo, ki ga spremlja še večje trpljenje. Spoznajo pa tudi zdrave ljudi, ki čutijo z invalidi, jim omogočajo leto za letom to "sončno vožnjo" ter jim oskrbijo vsaj nekaj prijetnih uric v dolgih letih trpljenja.

NA ČEHOSLOVAŠKEM je policijsko vodstvo sporočilo predstavnikom Cerkve, da se v medsebojnih od-

nosih ne bo prav nič spremenilo, četudi je vlada podpisala v Helsinkih izjavo o spoštovanju svobode mišljenja. Rekli so, da izjava za "klerikalne elemente" ne velja. Tudi besedila govora vaticanskega pooblaščenca na konferenci čehoslovaški časopisi niso prinesli.

Na Čehoslovaškem so tako močni, da to vsaj upajo — kot v posmeh — javno povedati. Marsikod drugje tega niso povedali, "svoboda" pa gre po starem tiru: oblečena v lepo zveneče besede ustave, ki v praksi nič ne pomenijo in vernikom ničesar ne nudijo.

Z ODLIKOVANJEM "VITEZA" se verjetno kot edini Slovenec v Italiji ponaša Vinko Levstik, ki svoja dva rimska hotela oglašata tudi v MISLIH in kjer je že marsikateri avstralski rojak na obisku večnega mesta našel gostoljubno streho. Visoko odlikovanje mu je nedavno podelila italijanska vlada za njegove zasluge

pri razvoju turizma. Levstik je prišel v Italijo po vojni kot begunec; s pridnostjo in poštenjem si je pridobil to, kar ima danes. Je tudi član upravnega odbora Rimskega pokrajinskega združenja hotelirjev. Splošnega združenja lacijskih hotelirjev, Zveze združenj italijanskih hotelov, odbornik posvetovalnega odbora "Esquilino" v Rimu za turizem in še predsednik vsakoletne komisije za jaslice po hotelih in restavracijah pod pokroviteljstvom kardinala Polettija in EPT. — Kot rojaku in naročniku MISLI mu k "viteštvu" tudi mi čestitamo. Odgovorna mesta v raznih odborih dokazujejo, da odlikovanja ni pobral na cesti.

NEDELJA 2. MAJA je določena za slovesno beatiifikacijo znanega **kapucinskega patra Leopolda Mandića**, ki je bil rojen 12. maja 1866 v dalmatinskem mestecu Herceg-Noví ob vhodu v Kotorski zaliv. Umril je blažene smrti dne 30. julija 1942 v Padovi v Italiji, kjer je v letih svojega delovanja tisočem pomagal do dobre spovedi. Ko je letos 3. februarja zaprisežena komisija odprla njegovo krsto, so našli njegovo truplo po 34 letih popolnoma nestrohnelo. Postopek za njegovo proglašenje blaženim se je začel že štiri leta po patrovi smrti in je zdaj prišel do zaželjenega konca.

Slovenski življenjepis p. Leopolda je izšel v Gorici kmalu po vojni, zato je bil vsa ta leta precej poznan tudi nam. Letos pa bodo v domovini — in tudi mi v Avstraliji — brali pri šmarničnih pobožnostih posebne **ŠMARNICE S PATROM LEOPOLDOM**, ki nas bodo z njim še posebej seznanile.

Hrvatje pripravljajo za svečanost proglašitve p. Leopolda blaženim veliko romanje v Rim. Upravičeno so ponosni na tega sina svojega naroda, četudi je deloval v Italiji in ne v domovini.

NASILNO NAČRTOVANJE ROJSTEV je pričela Indija. Indira Gandhi grozi z zaporom očetom, ki bi po tretjem otroku ne hoteli sprejeti steriliziranja. Kdor ima več kot tri otroke, naj ne dobi nobene javne službe in tudi nobene podpore. V New Delhi je vlada z buldozerji zravnala celo vrsto stanovanj revnih družin, nova stanovanja pa jim obljubila le pod pogojem, da se dajo vsi moški sterilizirati. Odgovor ljudstva je bil upor, v katerem je izgubilo življenje 30 do 40 policajev ter 10 civilistov.

Taki in podobni ukrepi so napad na človekovo svobodo in na osebno pravico, ki niti s silo ne bodo dosegli zaželenih uspehov. So nenaravni poseg, za katerega nobena oblast nima pravice. Še velja Gregorčičev verz: "Za vse je svet dovolj bogat . . .", če bi se proti revščini borili na drug način, ne pa trošili milijarde za nepotrebno, obenem pa pustili brata, da umira od lakote. Svet gre res čudno in žalostno pot v uničenje.

JUŽNI VIETNAM ima med svojimi prebivalci več kot deset odstotkov katoličanov in je tudi bogat na duhovniških poklicih. Danes je jasno tudi tistim, ki jim še nedavno ni bilo, da bo šla vietnamska Cerkev skozi hude preizkušnje ter bo morala voditi trd boj za

obstoj. — Škof, ki je nedavno prišel preko meje, poroča o tisočih, ki teden za tednom izginjajo brez sledu. Za ostale, ki bodo natančno čistko preživeli, je obvezna prevzgoja, ki se pričene že v otroških vrtcih ter sega po skupinah prav do najstarejših.

Ista pesem po vseh deželah, kamor pridejo "osvoboditelji". Tudi nam ni neznana. Zato pa še bolj želimo, da bi naši vietnamski bratje in sestre vztrajali v veri, ki zahteva junaštvo, saj je vera mučencev.

GLAS AMERIKE je dne 29. februarja zopet obnovil redno slovensko radijsko oddajo iz Washingtona, ki jo v domovini morejo poslušati ob šestih in ob 7.15 zjutraj na srednjem valu 251 m in na običajnih kratkih valovih. Pred dobrim letom je bila ukinjena s smešnim izgovorom, da ni finančnih sredstev, a pravi vzroki so tičali vse drugje. S protesti so se za oddajo zavzele številne slovenske ameriške organizacije, glavni delež pa je doprinesel bivši senator slovenskega rodu Frank Lausche, ki je osebno nastopil kot priča za obnovitev oddaj pred zunanjepolitičnim odborom zveznega Senata. Podprl ga je zvezni poslanec slovenskega porekla iz Kansasa, Hon. Joe Skubitz, strokovno študijo z ugovori na ukinitve pa je pripravil univ. profesor dr. Ciril Žebot. Zmaga je bila dobljena in krivica Slovincem popravljena.

KDO MORE REČI, da ameriški in kanadski Slovenci ne ljubijo domovine? Odklanjajo pa v veliki večini (razen nekaj "naprednih" organizacij in nekaj novih društev za "kulturno izmenjavo", ustanovljenih zadnji čas po naročilu iz Slovenije) vsako vmešavanje konzulatov in njih predstavnikov v svobodno delovanje in nastopanje. V svobodnem slovenskem tisku Severne Amerike je zato zadnji čas kar precej pisanja o "rdeči ofenzivi med nami" in razkrinkavanja raznih poti, ki se jih oblast domovine med izseljenci načrtno poslužuje. Če v gotovem društvu ta "ofenziva" ne uspe, se pa nje voditelji poslužujejo groženj, da bi člane ustrašili in jih prisilili k molčečemu sodelovanju.

Kdo more reči, da avstralski Slovenci ne ljubimo domovine? V odporu proti tej "ofenzivi", ki se širi tudi na naša svobodna tla, pa severnoameriškim rojakom nismo preveč podobni.

STOLETNIKO TELEFONA obhajamo letos. Leta 1876 je dobil ameriški izumitelj Alexander Graham Bell za svojo prvo telefonsko napravo patent in uradno dovoljenje za električni telefon. Dne 10. marca istega leta je stekel po žicah prvi telefonski pogovor — začetek nove dobe v zvezi na daljavo. Ze v naslednjem letu so v Ameriki izdelovali telefone "na debelo" ter tudi že izboljšali njihovo kakovost. Več časa je vzelo za prekomorsko radio-telefonsko zvezo, ki je bila poslovno vpeljana šele leta 1927. Zdaj imajo ZDA dobro telefonsko mrežo z več kot sto prekomorskimi deželami in tudi s številnimi ladjami po svetovnih morjih.

Danes bi si težko predstavljali vsakdanjega življenja brez telefona. Včasih bi pa menda le želeli, da bi ga ne bilo . . .

ADELAIDSKI ODMEVI

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007

Telefon: 46-5733.

ZOPET je odjeknilo — v prazno. Odmevi iz Južne Avstralije so ostali le pri obljubi, kar pa ne napolni strani ter ne zadovolji niti urednika niti bralcev. Škoda!

Breme in radost

“Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura.
Ko pa porodi dete, od veselja, da je človek rojen na svet, ne misli več na bridkost” (Jan 16,21).

Kako lahko ti je dati življenje. In kako težko.

Kako lahko te je ljubiti s svojo ljubeznijo in kako težko s tisto, ki ti bo pomagala postati sin. Kako čudovito te je držati v rokah vsega majhnega, nemočnega, vsega toplega. In kako težko je vedeti: nisi samo moj. Sploh nisi moj, čeprav ljudje tako govorijo, ker sva zdaj še vedno skupaj. Vem, Očetov si, prav toliko kot jaz in najin Oče mi je dal s tabo najlepši in najtežji dar. Dal te je meni v naročje in mi naročil, naj ti povem za življenje, za veselje, za brate in za Njegovo ljubezen, ki je neskončna in brez katere ne moreš po svoji poti, ko ne boš več tako majhen in nemočen.

Da je dar nekaj težkega in odgovornega, to tako čudno zveni. Ljudje si dajemo darila v veselje, zabavo, kar tako, ker nam je všeč, včasih tudi zato, ker moramo in ker se spodobi. Tako smo vajeni svoji daril, da skoraj ne znamo sprejeti darila, ki nam ga da Oče. Ti, moj mali, si tak dar: nisi v zabavo, nisi samo v veselje, zato toliko v tebi ne morejo videti daru. Preveč najbolj sončnih dni in najbolj zaspanih in trudnih noči hočeš zase in ko prav počasi rasteš, si vse večkrat neusmiljen meč, ki zna zabosti globoko v dušo. Preveč strahu je v meni, ko dobim tak dar, kot si ti. Strah me je, če ti bom znala dati dovolj tistega življenja, ki je izobilje, in strah me je tudi zato, ker ne vem, ali ga boš znal sprejeti. Strah me je, ker pozabim, da je Oče z menoj in s teboj. Da naju ni pozabil, kot sem jaz pozabila kup daril, ki sem jih kupila pred letom. In kljub teži in strahu je v tebi skrito največje bogastvo sreče. Nemogoče je povedati, kaj da materi dvoje vročih ročic, ki se je oklenjejo okrog vratu, najlepši nasmeh na svetu, prvi korak in prve besede. Nihče ne more razumeti sreče, ki jo da trudna glavica, ko se z vsem zaupanjem nasloni nate. Ljubezen, ki jo tedaj občutiš, je največja na svetu in ne z besedo ne mislijo ne moreš priti do nje; samo doživiš jo lahko. V ljubezni matere je

drobec Očetove zastonske ljubezni, ki jo lahko samo sprejmeš, ne da bi vprašal, zakaj si jo dobil.

Oče, velikokrat sem te prosila, da bi mi dal doživeti radost materinstva. Velikokrat mi je bila ta prošnja vodilo v trenutku, ko nisem slišala Tvojega glasu, ali pa je bil skrit nekje globoko in nisem imela toliko volje, da bi se dokopala do njega. Prošnja, postati vreden novega žarka Tvoje ljubezni na svetu, mi je vselej pomagala v majhnih vsakdanjostih, znala razsvetliti še tako teman in nemočen dan.

Danes spoznavam, da je otrok dar že tedaj, ko še ne veš zanj. In tudi danes sem pred Teboj z isto prošnjo kot nekoč. Samo da je zdaj ta molitev večja in globlja in bolj pri Tebi.

KATKA

KATOLIŠKI GLAS, zamejski tednik Slovencev pod Italijo, so MISLI omenile v zadnji številki. Skoraj trideset let že stoji na braniku slovenstva in je v svojem pisanju zvest demokratičnim svoboščinam. Italija je za enkrat še svobodna in svoboda tiska je še priznana. To pa oblasti v domovini ni všeč: doma je ves tisk pod strogo kontrolo, KATOLIŠKI GLAS pa se po mnogih poskusih ni dal prodati.

Zato je gorški tednik zdaj doživel v domovini napad kar z več strani. Najhujše očitke je dobil v "Delu" 24. marca, kjer Boris Kutin nekako grozi celo z diplomatskim postopkom in visokimi cerkvenimi dostojanstveniki Gorice in Trsta, končno pa poziva na pomoč DRUŽINO kot glasilo slovenske Cerkve, ki "bi bila pri razkrinkavanju prave podobe in namere Katoliškega glasu zelo dobrodošla". Če ta predlog in bezobziren poskus izkoriščanja "Družine" v partijske interese ni posilstvo tiska, ki že tako ne uživa svobode, kaj je potem?

Ker Kutin posebej omenja kot "vrhunec sovražnosti" 47. številko KATOLIŠKEGA GLASA ("v uvodniku na prvi strani in v uredniškem komentarju na drugi strani"), sem jo poiskal in še enkrat pregledal. Uvodnik v mastnem tisku govori o novem slovenskem misalu — nič drugega. Pač pa ima drugi članek usodno primerjavo, ki je dvignila prah. Resnica zares v oči bode. "Uredniški komentar" na drugi strani pa je objava pod redno rubriko "Kamenčki". Ker je podpisan s TS, ni nikak uredniški komentar. Take člančice beremo v časopisih svobodnega tiska prav sleherni dan. Vse močnejši je bil decembrski članek z naslovom "Riba pri glavi snirdi" v sydneyskem "Triglavu", pa nihče ni očital listu protiaustralske "sovražnosti" in še celo prijateljstvo z Whitlamom je po vsem videzu ostalo neskaljeno.

Kar mi je pri napadu na KATOLIŠKI GLAS žal, je dejstvo, da je napad ponovil (v glavnem dobesedni izvleček Kutinovega članka) prav sydneyski "Triglav". Zares "vredna" zadeva — poleg napada na pastirsko

KAREL MAUSER:

VEČNA VEZ

(7)

Ko se je umiril, je odšel v pisarno in uredil papirje. Uradnica je bila prijazna in Matt je čutil, da ima usmiljenje z njim.

— Misel imam, morda bi mi mogli ustreči, — je rekel plašno.

— Kar morem in smem rada storim. Vsega ne smem.

— Mislil sem, ko bi ji kupili punčko. Kakor otrok je zdaj, morda bi se igrala.

Ni mogel zadrževati solza. Pustil je, da so mu tekle.

— Šur, — je bilo težko uradnici.

Položil je denar na mizo in se zahvalil. Potlej je odšel, še obstal na hodniku, preletel z očmi vsa vrata, stene, zamrežena okna in stopil proti izhodu.

Zunaj je bil lep in jasen dan.

Iskal je okno, za katerim je Jane. Ni ga našel. Preveč je bilo oken, vsa zaprta z močnimi železnimi križi.

Vzdignil je roko, poklical ženo po imenu, potlej potegnil z rokavom prek oči in pognal. Za ovinkom so okna zginila in voz je ropotal po trdi cesti.

Ustavil je za hišo. Slišal je visoki glas Franka in glasek Andreja.

— Kuku, Andrej.

Andrejček je kobalil proti njemu.

— Bumf, — se je zasmel Frank. Potlej je letel in ga vzdignil.

— Zdaj pa ti loviš.

Andrejček je dal rokice čez oči:

— Ku-ku.

Frank je letel s svojo trdo nogo in se skrnil za drevo.

— Ku-ku, Andrejček.

Otroče je opletalo za njim in se spotikavalo ter glasno smejal.

— Tic, tic.

Frank je čakal, da ga je Andrej prijel za hlače.

— Alament, si uren!

In je spet letel in opletal z nogo. Za njim vriskajoči otrok. Matt je šel proti njima. Ko ga je Frank zagledal, je obstal kakor ukopan.

— Kako?

Zmignil je z rameni.

— Te je spoznala?

— Poklicala me je. Če me je spoznala, ne vem. Morda za trenutek.

— Hm, — je rekel v zadregi Frank. — Midva z Andrejčkoma sva se pa šla skrivalca, — se je nasmehnil.

Otroče je prikobalilo do Matta, ki mu je ponudil roko. Ni je hotel.

— Tic!

Frank se je vrgel v travo in Andrejček mu je zlezal za vrat.

— Hi!

— Stric je konj, stric je konj, — je vpil Frank.

Otrok je ploskal in se smejal.

Tedaj se je Matt prvič nasmehnil. Frank je ujel njegov nasmeh in ko je Matt odšel po voz, je Frank pomežiknil Andreju:

— Fant, bo, bo!

Potlej je vrgel otroka po tleh, se postavil na vse štiri in vpil:

— Hi, hi!

In otrok je ponavljal za njim:

— Hi, hi!

Matt je od vrat gledal za njima. Lezla sta in kobalila, rezgetala in lajala. Frank je oponašal muco in gosko, puto in petelin. Andrejček pa krilil z rokami in se smejal na vsa usta.

In Mattu se je zdelo, da je rekla Jane skoz zamreženo okno:

— Matt, od Franka se uči! Moja najlepša leta so v otroku.

In se je spet nasmehnil. čeprav je čutil solzo, ki je pritavala do ust.

* * *

Zvečer sta prišla Steve in Dorothy z Barbaro. Matt je pustil, da sta se otroka preganjala s staro Kristino po kuhinji. Sami so odšli v sobo.

Povedal je, kar je videl in zvedel. Dorothy se ni zganila. Steve je samo globoko vzdihnil.

— In misliš, da te ni spoznala? — je rekla čez čas Dorothy.

— Mislim, da ne, — je dihnil Matt. — Poklicala me je kakor včasih, toda bilo je samo ime. Za tem imenom ni čutila ničesar več.

— Kaj so rekli zdravniki? — je vprašal Steve.

— Govoril sem z njimi, rekli so mi neko ime in čutil sem, da bi mi radi na lep način povedali, da ni več pomoči.

Frank se je presedal in bobnal s prsti po mizi. Tako bi rad odrinil ves ta pogovor. Prvi je čutil Steve, da je nocoj za Matta dovolj. Vzdignil se je. Matt mu je branil. Za njim se je vzdignila Dorothy. Matt jo je ošinil s praznim pogledom.

— Lahko noč, Matt, — je rekla tiho in odšla v kuhinjo. Sklepnila so vrata, koj nato je stara Kristina odnesla Andrejčka v posteljo.

Frank in Matt sta ostala sama.

— Tako je, Frank, vidiš, — je pretrgal tišino Matt.

— Vidim, — je bil Frank nejevoljen. — Toda poglej, Matt, če bo šlo kar naprej tako, Andrej bo komaj vedel, da ima očeta. Nobene stvari več ne vidiš. Ko sem prišel v Ameriko, sem spravil za seboj Nosetovega iz Strug. Ti rečem, fant tak kakor podna vrata. Tedaj sem delal v Johnstownu. Fant se je gnal kakor ura, jaz pil, on vsak ficek prihranil, oženil se je, imel tri otroke, take kakor namalane. Sem si mislil, nebesa ima. No in potlej. Sana-vagan, ob tisti nesreči, ko je pokopalo tudi Drobničevega s Ceste, je končal. Ostala je žena, trije otroci. Pa ti povem, če si hud ali ne, vse je tista ženska sama spravila pokonci. Jaz sem se nekaj časa stinil okrog nje, pa je prav, da me ni vzela. Nikoli prida nisem

pismo škofa Jenka, četudi imena iz previdnosti ne imenuje, ter slavo-speva predlogom novega zakona o položaju verskih skupnosti. Je to res osebno prepričanje urednika, ali plačana usluga, če ne celo zahteva? Prepričanje spoštujem, če je zares iskreno in po vesti. Oportunizem je madež: zavestno zavajanje bralcev in v škodo resnici. Delati na zahtevo proti svoji vesti pa ni vredno človeka, še najmanj v svobodnem svetu.

Izdajati KATOLIŠKI GLAS ni lahka zadeva. Kot list narodne manjšine in v tujem jeziku ga gledajo grdo Italijani, oblast matične dežele pa bi ga rada napravila za zvestega sužnja, ali vsaj mutca. Zasluži občudovanje in vso oporo zdomstva v svoji borbi za obstoj in svobodo.

Šopek za mamico . . .

DAROV ZA BERNARDOV
JUBILEJNI TISKOVNI SKLAD:

\$20.— Julija Mrčun, Alfred Brežnik, Peter Košak; \$12.— Tony Tukšar, Dušan Saksida, Julka Hatherly (v spomin na pokojno mamo Alojzijo Žakelj); \$10.— Dr. Stanislav Frank; \$6.— Tomaž Možina, Ivan Legiša, Niko Oman, Vinko Marn, Marjan Korva, Ivan Kovačič, Jože Kosi; \$5.— Ana Kustec; \$4.— Niko Kure, Franc Stražar, John Krušec, Anton Skok; \$3.— Danilo Dodič, Jože Penca; \$2.— Venceslav Ogrizek, Roža Franco, Marija Ozvatič, Danilo Guštin, Marija Posavac, Frances Klun, Viktor Ferfolja, N.N., Milka Lovrec, Jožef Caf, Olga Mezinec, Pavla Bernetič, Marija Korunek, Franc Bajc, Julij Pretnar, N.N., Albina Konrad, Martin Pirc, Lilijana Brezovec, Emil Mazlo; \$1.— Marta Jakša, Stanko Žnidarič, Marija Katič, Ivan Vidmar, Albert Škerlj, Ljudmila Jarc, Marija Dobrična, Vladimir Trampuž, Rihard Bogatec, Anton Volk, Albina Dekleva, Milka Tomažič, Anton Pirnar, Alex Kodila, Vlado Ferluga.

P. STANKO PODERZAJ, INDIJA: \$10.— Druž. Albin Smrdelj (za lačne); \$6.— Stanko Andrejašič; \$5.—

bil in tudi ne rečem, da sem, vidim pa dobro, kdo je možak in kdo ni in kaj vse zmore človek, ki ima voljo.

Matt se mu je nasmehnil.

— Takole, vidiš, saj vem. Rada sta se imela in težko ti je. Toda zapomni si, da ona ne trpi več. Zdaj ima svoje sanje, svoj svet in, čeprav imam figo vere, to pa vem in župnik doma so vedno rekli, da bo na drugem svetu drugače. Tam boš tako našel, kakor je bila takrat na ohceti.

Smehljaj se je, pa je vokal. Solze so mu tekale po licih, ko je vsako besedo pribil ob mizo.

Tedaj je Matt vstal, se mu naslonil na ramo in zahlipal:

— Frank, midva bova vedno skupaj. Za strica boš Andreju. Frank ga je trepljal po hrbtu:

— Zdaj pojdi spat, Matt. In premisli, kar sem ti rekel. Dobro ti hočem. In Andreju tudi. Fant je komaj pričel živeti. Ko je Frank lezel v posteljo, je godel kar naprej:

— Pridigujem Mattu, pa sam vekam.

Potlej je zamahnil z roko:

— Kdo ne bi vokal? Poznal sem jo komaj, pa je ne bom pozabil. Kako naj jo Matt?

Potegnil je odejo do vratu in vzdihnil po svoji navadi:

— Eh, križ je, križ!

Zaprl je oči, toda zaspati ni mogel.

Preprosti razgovor s Frankom in njegova velika ljubezen do otroka sta Matta vendar globoko pretresla. Čutil je, da ima v Franku dobro dušo. Tudi s staro Kristino je bil zadovoljen. Otrok se je bil navezal nanjo in kar odlegla je za staro mamo. Imela ga je rada. Mattu se je zdelo, da ga kar preveč razvaja. Dom in delo sta prihajala v ravnotežje.

Jesen se je začuda hitro prevesila v zimo. Pota so bila nastlana z listjem, ki je primrzlo k tlom in koruzna polja so po cele dni šumela v vetru, ki je z vso silo vlekel čez jezero.

Bolečina v Mattu se je unesla. Vsak mesec, ko se je odpeljal k Jane, se je sicer rana odprla, toda spoznanje, da ga Jane ne pozna več, da ji je tuj, da ji je spomin na lepe čase nekje daleč in nedostopen, ta misel ga je vendar tolažila.

Punčko je imela pri sebi in igrala se je z njo kakor otrok. Matt je bil vesel, da se je spomnil na to igračo.

Potlej se je domislil zibeli, ki jo je naredil za Andreja. Odšel je v pisarno in prosil za dovoljenje, da bi jo pripeljal.

Mlada uradnica je odšla h glavnemu zdravniku. Dovolil je.

Bil je zraven, ko so ji zibel postavili v kot k oknu. Začuden se je nasmehnila, ogledovala rože, ki so že obledela, velika.

TOBIN
BROTHERS
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE.

189 Boundary Road. 329 6144

MALVERN.

1382 High Street. 50 4720

SPRINGVALE-DANDENONG.

505 Princes Highway, Noble Park. 546 7860

MENTONE.

3 Station Street. 93 2460

FRANKSTON.

232 Cranbourne Road. 781 2115

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

nerodna srca, potlej je vzela punčko s tal in jo položila v zibel. Matt je na tihem pričakoval, da se ji morda le utrne misel, sled, skromen žarek na veselje, ki ga je nekoč imela s to zibeljo. Toda nič se ni zganilo v njenem spominu.

Videl je, da ga zdravnik opazuje. Nerodno mu je postalo.

— Mr. Kovach, sam bi rad vedel, če bi se ji kdaj zbudil spomin. Toliko sem poskušal. Toda . . .

— Slabša se ji, kajne?

Zdravnik je prikimal.

Tedaj se je Matt zavedel abotnosti skritih misli, sanj, ki jih ima včasih. Se mu zazdi, da se je v Jane utrnila iskra, da zbira misli, da išče pot, da je že skoraj na njej, že dela prve korake.

— Ta bolezen ni ozdravljiva, — sliši zdravnika.

— Ampak zadnjo pot me je gledala, kakor da me pozna, — se lovi Matt. — Smejala se je in . . .

— Mr. Kovach, iz skritih želja si človek včasih trudi napraviti resnico. Tako zelo vas razumem.

(Dalje prihodnjič)

Ana Kustec (za lačne); \$2.— Helena Pirc. Francka Kotnik (za lačne), Martin Pirc (za lačne).

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA: \$91.— Milka Hervatin (za lačne); \$20.62 N.N.; \$20.— Anton Bavdek, S. in D. Pekol; \$10.— Ivanka Ban, Alojz Golja; \$5.— Barbara Gornik, Ivanka Batagely, Marija Čendak; \$4.— Lilijana Brezovec, druž. Alojz Poklar; \$2.— Martin Pirc; \$1.— N.N., Andrew Zaccutti.

Dobrotnikom Bog povrni!

*

**STE ŽE PORAVNALI
LETOŠNJO
NAROČNINO ?**

ZDA — dežela priseljencev

OB LETOŠNJI 200-letnici obstoja Združenih držav ameriških je izšla dokumentarna tabela, ki nazorno pokaže, da so ZDA res dežela priseljencev. V Severno Ameriko so romali ljudje iz vseh delov sveta. Nikjer na svetu najbrž ni spojenih v vsakdanje življenje toliko različnih ljudstev, kot ravno tam. Morda ji je blizu naša Avstralija, seveda v vse manjši meri z ozirom na število prebivalstva in tudi dobo, kar je odprla svoja vrata emigrantom raznih dežel. Že za to, ker imamo v ZDA toliko svojih rojakov, nas te zanimive številke gotovo zanimajo.

Od leta 1820 pa do leta 1974 je po uradnih podatkih prišlo v Ameriko 46.712.725 emigrantov, od teh je bilo Evropejcev velika večina 35.888.309 (76.8%).

Po narodnostih bi evropske emigrante v milijonih razdelili takole:

Nemčija	6.95
Italija	5.26
Velika Britanija	4.84
Irska	4.72
Avstro-Ogrska	4.31

Tu so kot pripadniki avstrijskega cesarstva vključeni tudi Slovenci (enako Hrvatje), ki so se priselili z ZDA v dobi pred letom 1918.

Rusija	3.36
Švedska	1.27
Norveška	.85
Francija	.74
Grčija	.62
Poljska	.50
Portugalska	.40

Danska	.36
Nizozemska	.36
Švica	.35
Druge dežele	1.01

Številke o priseljencih iz drugih celin (tudi v milijonih) so sledeče:

Kitajska	.48
Japonska	.39
Turčija	.38
Indija	.09
Ostala Azija	.81
Kanada	4.04
Mehika	1.85
Srednja Amerika	1.59
Južna Amerika	.58
Afrika	.10
Avstralija	.11
Ostali svet	.41

Glavni val priseljencev je udaril ob severnoameriške bregove v letih po ameriški državljanski vojni 1865 in jt trajal tja do začetka prve svetovne vojne leta 1914. V tej dobi se je naselilo v ZDA tudi nad četrt milijona Slovencev. Po končani vojni (1918) so ZDA vseljevanje zelo omejile, po drugi svetovni vojni (1945) pa napravile izjeme za politične begunce in razseljence (Displaced Persons), kasneje za begunce iz Madžarske in s Kube, lani pa za begunce iz Indokine. Od samega začetka so bile ZDA že po svoji ustavi kot dežela širokih svobodnih pravo pribežališče preganjanih. Bodo take ostale tudi v bodoče? Bog daj!

DEKLICA MATERI

MATI, KJE BI BOLJŠO NASLA NA VSEM SVETI!
MATI, Z ZLATOM BI TE MORALI ODETI.

MATI, V BOLEČINAH SI ME PORODILA.
PRVA TI O BOGU SI MI GOVORILA.

MATI, NOČ IN DAN SI ZAME TI SKRBELE.
DA BI PRIDNA BILA, TO SI LE ŽELELA.

MATI, KAJ ZA VSO LJUBEZEN SMEM TI DATI?
PRIDNA BOM, TO TI OBLJUBLJAM, ZLATA MATI!

KSAVER MESKO

DRAGI OTROCI!

V marčni številki MISLI sem omenil, da bi dal na stran tega vašega Kotička rad sliko MIHELČIČEVE STELLE, ki je letos srečno končala študij prava in postala advokat. Stella je držala svojo obljubo, ki mi jo je dala nedavno: poslala mi je svojo sliko iz graduacije in tu jo objavljam. Slovesnost se je vršila dne

10. marca letos v Wilson Hall, dvorani melbournske univerze. Za našo Stello je bil to gotovo dan veselja in ponosa, pa tudi za njenega očka in mamico ter oba brata. Tudi mi vsi smo ponosni nanjo, saj je menda prva med slovenskimi izseljenskimi otroki v Melbournu, ki je končala pravo. V šali pravijo Slovenci advokatom tudi "jezični doktor". Veste zakaj? Ker morajo pri svo-

jem delu po sodiščih ne le dobro in hitro misliti, ampak jim mora tudi jeziček dobro teči. Stelli teče kar dobro po angleško in po slovensko, četudi ni hodila v slovensko šolo in je bila rojena že tukaj v Melbournu.

Vsa leta do univerze je hodila Stella v katoliško šolo Presentation Convent, Windsor, kjer je veljala za pridno študentko. Slovenščine pa se je naučila mimogrede v okolju domače družine, kjer je prav rada pomagala tudi mami pri kuhi. Če zna speči slovensko potico, ne bi vedel, a njeno kuharsko umetnost sem že okušil in jo moram pohvaliti.

Stella, še tu v Kotičku naše čestitke k graduaciji! In obilo sreče v izbranem poklicu!

Naj za konec dodam še, kar je Stella napisala v pisnu, v katerem mi je poslala sliko. Tole pravi med drugim: "... Noben uspeh ni delo enega, zato bi ne bilo prav, da bi se ob tej priliki ne zahvalila za dajanje korajže, pomoč in za razumevanje v prvi vrsti svojim staršem ter obema bratoma; pa tudi vsem slovenskim prijateljem, od katerih mnoge poznam prav od svojega detinstva in so mi ves čas veliko pomenili ..."

Dragi striček! Moram Ti povedati, da sva z atekom brala, kar si v zadnjem Kotičku napisal o raglji. Ata mi jo je narisal in mi še več povedal o njej. Potem pa sva šla v delavnico in sem ga gledal, kako mi je eno ragljo naredil. Rekel je, da bo prvič poskusil kaj takega. Ni vzelo dolgo, pa sem veselo ropotal in nagajal mami po kuhinji. Mucka sem tako prestrašil, da je stekel iz hiše, naš pes pa se je tudi skril v svojo luknjo. Še v posteljo sem šel z ragljo, a ko sem se zjutraj zbudil, je ni bilo več. Mislim, da mi jo je mama vzela, ker je bilo preveč ropota po hiši.

Res škoda, da v Avstraliji otroci za veliko noč ne smemo ropotati po cerkvi z ragljami. To bi bilo veselja. In še butare ne poznajo tukaj otroci. Pirhe sem pa mami pomagal barvati in z atekom sva jih tudi sekala. — **Alex Trobec**, 12 let, Lindfield, N.S.W.

Za veliko noč je mama pobarvala veliko pirhov. Jaz sem ji pomagala in sem bila vsa umazana. Bili so rdeči, plavi, zeleni in rumeni. Eden mi je padel na tla in se je razbil. Druge pa smo nesli v Kew, pa še potico in meso. Mama je rekla, da je to naš "žegen". Na veliko soboto je bilo lepo in nisem bila nič zaspana. Posebno sem rada imela prižgano svečko v rokah in drugi otroci tudi. — **Sonja Markec**, 10 let, Coburg, Vic.

Za veliko noč smo imeli veliko pirhov in potic. A mama je rekla, da to ni glavno za praznik. Spomniti se moramo, da je Jezus za nas umrl in vstal. V cerkev smo nesli tudi šparovček, ki smo ga doma napolnili v postu. To bodo dobili lačni, ki nimajo potic za praznike.

Jaz ne maram vojakov, ki so Jezusa pribili na križ in ga stražili v grobu. Prav jim je, da so padli na tla, ko je Jezus ven prišel. Biti hočem vedno priden, da me bo Jezus imel rad. — **John Sovan**, 11 let, N. Sydney, N.S.W.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

MELBOURNE, VIC. — Melbournski prijatelji športa bodo gotovo veseli novice, da je po enoletnem premoru zopet zaživel slovensko nogometno moštvo. Odbor Slovenskega društva Melbourne je pristal na predlog bivših organizatorjev KEW-SLOVENE, da znova sprejme sponzorstvo. Novo slovensko moštvo je že registrirano pri Nogometni Ligi in bo nosilo ime MELBOURNE SLOVENE. Kot svoje igrišče so ohranili onega iz prejšnjih let (Yarra Bend Park, poleg ženske kaznilnice; dohod je iz Heidelberg Road, Alphington), ki je rojakom že znano. Training pod vodstvom Clancyja Victorja se je že pričel. Upamo, da bodo fantje vzeli stvar resno, kar je pogoj napredka in zmag. Se bi želel pridružiti še kdo naših mladih športnih entuziastov? Čas in kraj tekem bo objavljval melbournski "Vestnik" ter slovenska radijska ura na 3EA. Ne pozabimo, da tudi "navijači" doprinesejo svoje pri sleherni zmagi. Zato vabimo prijatelje nogometa, da tekem našega moštva ne zamude. S slovenskimi pozdravi — **Božo Lončar.**

BRANXTON, N.S.W. — Jubilej MISLI me je spomnil, da bo treba poravnati naročnino. Tako rado se pozabi, leta pa tako hitro teko mimo nas. Oprostite zamudi in hvala, da ste list vsa leta redno pošiljali.

Pošiljam Vam ime in naslov nove naročnice, obenem pa v imenu gospe Lešnik sporočam v objavo smrt njenega dragega moža, ki še ni v Matici mrtvih:

FERDINAND (Fric) LEŠNIK je umrl dne 3. maja 1975 v kraju Pokolbin, blizu Cessnocka, N.S.W. Srčna napaka ga je iztrgala krogu družine, kateri je bil dober mož in oče. Zapustil je ženo Antonijo r. Fabian, dve hčerki in štiri sinove. Pokojni Ferdinand je bil rojen 5. marca 1910 v Leitensbergu pri Mariboru.

Po odhodu iz domovine se je poročil v Gamlitzu v Avstriji, v Avstralijo pa je Lešnikove pripeljala ladja "Fairsea" 19. avgusta 1950.

Morda je kdo bralcev, ki je pokojnega Ferdinanda poznal in še ne ve za njegovo smrt. Naj se ga spomni v molitvi!

Iskrene pozdrave uredništvu in vsem naročnikom! — **Franc Kovačič.**

Lepo se Vam zahvaljujem za vse troje: poravnavo naročnine, novo naročnico in podatke o pokojnem. Želel bi samo, da bi več bralcev poročalo o pokojnih rojakih, ki so živeli in tudi umrli izven naših večjih skupin ter njih imen še ni v Matici mrtvih. Lešnikovi družini kljub zamudi izrekam sožalje, pokojnika pa priporočam v molitev! — **Urednik.**

CAULFIELD, VIC. — Čeprav smo vedeli, da so mu dnevi šteti, me je vest o smrti gospoda BANA močno pretresla. En dan pred smrtjo smo ga še obiskali. Bolezen je očitno že tako napredovala, da je bil zelo slaboten. Vendar ni izrekel niti besedice o bolečinah. Gostoljuben kakor vedno je hotel vedeti, s čim naj nam njegova dobra žena postreže.

Karkoli pravijo drugi in celo njegov rojstni list — zame je bil pokojni gospod Ban pravi Gorenjec: vedno dobre volje in poln dovtipov, vedno postrežljiv. V svojem življenju je kupil in prodal mnogo stvari, njegovo prepričanje pa ni bilo nikoli naprodaj. Radi smo ga poslušali, ko nam je pripovedoval o svojih doživetjih po Sloveniji. Dunaju in Avstriji med prvo svetovno vojno — s svojim duhovitim humorjem, ki je bil njemu lasten. Človek bi mislil, da je bilo njegovo življenje polno samih rož brez trnja, saj se ni nikdar pritoževal. A pregovor, da življenje ni praznik, je veljal tudi zanj.

OTROCI! Še nekaj si zapomnite za pot iz šole ali v šolo in sploh za vselej, kadar greste sami po cesti: **ne zaupajte tujemu človeku, ki vas na cesti ogovarja!** Na svetu je — hvala Bogu — veliko dobrih ljudi, žal pa so tudi slabi. A tudi hudobni se znajo smehljati, da bi vas prevarili in vam škodili. Zato naj bo vaše zlato pravilo: Nikoli ne bom vzel od tujega človeka ponujenega denarja, še sladkorčev ali čokolade ne! Tudi ne bom nikoli šel v avto, če me vabi tja voznik, ki mi ni znan! Lahko bi vas odpeljal drugam in bi nikoli več ne videli mamice in očka. Zlasti deklice naj bodo pazljive! — **Striček.**

ZAHVALA

Ob smrti dragega STANKA ZITTERSCHLAGERJA se iskreno zahvaljujemo patroma Baziliju in Stanku ter slovenskim sestram, pa tudi vsem neštetim slovenskim prijateljem za izraze sožalja in molitve za pokojnega. Gospod naj vsem stotero povrne! — Družina Zitterschlager.

Prav zato, ker se je tega zavedal, je prenašal težave in bridkosti življenja veliko lažje kot mnogi drugi. Nobenega dela se ni ustrašil: vedel je, da se mora prilagoditi novim razmeram in novim okoliščinam. Tako se je tudi prav kmalu prilagodil Avstraliji. Kako srečen je bil, ko je prišel nekaj mesecev pred petdesetletnico poroke iz domovine na obisk sin Branko. In še danes mi je pred očmi, kako ponosno je stal, ko smo mu čestitali k zlati poroki. Res bi me bilo lahko sram, je dejal, če bi s tako dobro ženo ne mogel živeti petdeset let skupaj.

Čeprav je bil zadnja leta, zaradi krute bolezni, večinoma doma, se ga bomo njegovi številni prijatelji tukaj in v domovini spominjali še mnogo let. Naj mu bo lahka avstralska zemlja! — Gita Mihelčič.

ADELAIDE, S.A. — Presenetila me je objava v našem dnevniku "The Advertiser": na strani o rojstvih — novi prirastek k številnemu Žakljevemu rodu; na strani o pokojnih pa smrtno naznanilo o gospe ALOJ-

ZIJI ŽAKELJ — 23-kratni stari mami in enkrat prababici.

Pokojna "Žakljeva mama", kot smo jo vsi klicali, je bila med nami adelaidskimi Slovenci zelo priljubljena in spoštovana, zlasti pa med prvimi priseljenci. Ladja "Oxford Shire" je njo, zdaj že pokojnega moža Aleksandra ter osem Žakljevih otrok leta 1949 pripeljala v Port Adelaide, od tam pa so prišli v Woodside Migrant Hostel. Okolica jim je bila všeč in ker so bili tudi doma iz dežele, so si zaželeli ostati izven mesta.

Kupili so si kmalu malo kmetijo v "adelaidskih hribih", kjer je Žakljeva domačija postala pravo shajališče prvih adelaidskih Slovencev. Oče je skrbel za domačo kapljico, mama za domač prigrizek, vsi pa so ljubili slovensko pesem, ki je odmevala po hribu nedeljo za nedeljo. Dolgo let je bilo tako in mnogim so pustila ta vesela srečanja nepozabne spomine.

Prva žalost pokojne Žakljeve mame je bila nenadna smrt moža Aleksandra leta 1958. Ostala je sama z devetimi otroki — najmlajši Tonček je bil rojen že tu v Adelaidi. Res je večina bila kmalu poročena, a še vedno so se vračali k mami ter njenim pridnim in darežljivim rokam. Težko je delala, pa je bila kljub temu vedno dobre volje in nasmejana. Prva leta obstoja Slovenskega društva v Adelaidi je tudi temu dosti pomagala. Koliko pečiva, posebno potič, je spekla Žakljeva mama za društvene prireditve, bi menda težko prešteli.

Zadnja leta, ko je popuščalo tudi zdravje, je Žakljeva mama preživela pri svoji poročeni hčerki Julijani. Dolčas ji ni bilo ob številnih obiskih svojih devetih otrok ter vnukov. Pa tudi mi vsi smo jo radi videli med sabo. Zato smo se zdaj zbrali v tako velikem številu ob njeni krsti, da smo za mamo pomolili in jo spremili na pokopališče, kjer bo ob svojem možu Aleksandru čakala vstajenja.

Draga Žakljeva mama, na svidenje pri Bogu! Naj Vam bo lahka avstralska zemlja, ki Vam je bila tako pri srcu in ste se v novo življenje na njej tako lepo privadili. In hvala za vse dobrote, ki ste jih delili vsa leta: za Vaš smehljaj in prijazno besedo, za Vaše potice in domači prigrizek. Bog Vam vse stotero povrni! — Ivanka Kresevič.

NEWCOMBE, VIC. — Prav lepa hvala za redno pošiljanje MISLI. Že odkar sem v Avstraliji jih vsaki mesec težko čakam. Mnogo je v njih in za vsakega nekaj. Lepo in prav nas učijo ter so nam starejšim in bolehnim še posebno ljub prijatelj.

Kot Žabkarjeve tudi mene vedno pritegne uganka. Saj večkrat kakšno rešim, samo vedno je ne pošljem. Se kar bojim, da ne spadam med mlade ugankarje. Pa zato menda ne bo vojske, če se kdaj vseeno pomешam mednje in poskušam srečo biti izžrebana. Uganke me res vesele in sem Vam tudi zanje hvaležna.

Lepe pozdrave vsem bralcem! — Marija Bizjak.

Mislím, da ravno mladih ugankarjev v MISLIH

ZAHVALA

Preveč bi bilo imen, da bi imenovala vsakega osebnó, ki se mi je ob smrti dragega moža FRANCA BANA na en ali drugi način pridružil v žalosti. Zato naj bo na tem mestu vsem skupaj izrečena iskrena zahvala. Spominjajte se pokojnega Franca v molitvi tudi v bodoče!

Hvaležna Ivanka Ban

ter sinova John in Branko z družinama.

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

ni dosti, pa tudi če bi bili: kar korajžno nad uganke, če Vas vesele! Za vse naročnike so na razpologo in — hvala Bogu — vsaj žreb ne gleda na starost! Lepe pozdrave! — Urednik.

KEW, VIC. — Z zahvalno mašo sta slavila svojo srebrno poroko soseda našega verskega središča, **Avguštin GORNIK in Barbara r. Markuš**. Dne 26. marca je poteklo petindvajset let, kar sta si pred oltarjem pri Sv. Martinu pri Vurberku podala za vselej roke. Še sta trdno sklenjeni, za kar priča ta srebrna obletnica. Seveda ni ostolo le pri zahvalni maši: hči Beti z možem Petrom ter prijatelji jima je napravila presenečenje, ki je bilo skoraj podobno takratni štajerski gostiji.

Gornikova srebrnoporočenca nista bila več mlada, ko sta dospela med nas v Avstralijo. In vendar sta si s pridnostjo ustvarila svoj domek. Želimo jima, da bi ga uživala še mnogo let, k srebrnemu jubileju pa jima vsi iz srca čestitamo. — **Poročevalec.**

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je **VLADISLAV MARIN**? Naj bi se oglasil bratu Rudiju, ki ima zanj važne novice od mame in brata v domovini. Piše naj na naslov: Box 243, Lightning Ridge, 2392, N.S.W.

Tudi ponovno sprašujemo, kdo bi vedel za **JANEZA VOVKA**, ki je domov zadnjikrat pisal iz naslova Adelaidekega slovenskega kluba. Domači sprašujejo zanj, ker se že dve leti ni oglasil.

Že več prošenj preko raznih oseb smo dobili, naj bi se **FRANCI NOVINEC** (zadnji naslov je Melbourne)

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JANJO SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

oglasil svoji sestri Minki v Ljubljano. Kdor gospoda pozna, naj mu prosim to sporoči! Če naslova sestre nima več, ali pa misli, da je morda spremenjen, ga more dobiti pri uredništvu MISLI.

REŠITEV VELIKONOČNE KRIZANKE:

Vodoravno: 6. lišpa; 8. polovičar; 9. ukori; 10. Veneslav; 12. prekljarija; 16. most; 17. eseni; 18. INRI; 19. velika sreda; 22. Jeruzalem; 24. Uskok; 25. polenovka; 26. lesti.

Navpično: 1. oporekati; 2. note; 3. Poncej Pilat; 4. Rinso; 5. padar; 7. Iškarijot; 11. Oj vesela noč! 13. rdeti; 14. hitrosten; 15. prednost; 20. Herod; 21. Vuze; 23. Elka.

Rešitev so poslali: Alenka Žigon, Jože Grilj, Vinko Jager, Ivan in Dorica Slavec, Lidija Čušin, Emilija Šerek, Ivan Galič.

Izžreban je bil **Jože Grilj**.

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA
Tel. 862 1039

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

UGANKA MATERINSKEGA DNE

1. — — — —
2. — — — —
3. — — — —
4. — — — —
5. — — — —
6. — — — —
7. — — — —
8. — — — —
9. — — — —
10. — — — —
11. — — — —
12. — — — —
13. — — — —

TRINAJST pravnih besed s štirimi črkami moraš izbrati: 1. najbližja oseba v življenju; 2. dekliški naravni okras; 3. žival brez nog; 4. krasno; 5. žival brez nog; 6. dvorjani; 7. slabo spanje nam da; 8. telesna poškodba; 9. naravno kurivo barja, pa ni premog in ne les; 10. okras rok po težkem ročnem delu; 11. siromašen; 12. nož ga lahko povzroči; 13. prav tak.

Če si izbral pravilne besede, ti bodo prvi dve in zadnji dve črki v besedah, vzetih izmenoma (če od zgoraj navzdol ali od spodaj navzgor, naj bo del uganke!), povedale važno naročilo nam vsem. Da je opomin v zvezi z mamico, je jasno iz naslova uganke.

Rešitve pošljite najkasneje do 22. maja na uredništvo, ko bo žreb določil nagrajenca!

*

"On je hotel, da bi ga jaz osrečila za vse življenje".

"In ti?"

"Nisem se hotela poročiti z njim".

"Torej si ga le osrečila ..."

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● "Tovariši in tovarišice! Za praznik dela so določili 1. maj. Ker v času samoupravljanja ne trpimo diktatov, bo naš kolektiv sam določil dan delavskega praznika. Predlagam 1. maj!"

● Imamo književnike, ki imajo svoje ideje najbrž neke sprajlene, saj zdaj uporabljajo še vedno samo tuje.

● Naši vodilni so kot kvas. Ko jim prične teči voda v grlo, začno vzhajati.

● Eden prazno slamo mlati, drugi nima kaj v lonec dati.

● V zaprta usta ne zaidejo muhe.

● Nekateri mislijo, da je tisto kolo, ki se suče v glavi, rezervno.

● Kdor je na oblasti, se dostokrat nima v oblasti.

● Speča lisica ne ujame budne kokoši, budna lisica pa ujame spečo kokoš.

● Obsojam tiste, ki se za vsako besedo borijo, vojni plen si pa obdržijo.

● Alkoholik je zato bolnik, ker ga prevečkrat srkne na zdravje.

Slovensko gradbeno podjetje

CLAUDIA HOMES

se priporoča melbournskim Slovincem za nove zgradbe, za povečave in razne prezidave hiš, kakor tudi za manjša popravila po domovih.

A. & G. PAVRIC

51 Ross Street, East Doncaster, Vic. 3108

Telefon: 842 5838

ZMERNE CENE — DOBRO DELO!

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Telefon 627-3097

Zvečer 621-3394

Za avtokleparska dela se sydneyjskim Slovincem
priporoča

AUTO-CAMAY SMASH REPAIRS

vogal Piccadilly & Loftus Sts.
Riverstone, N.S.W., 2765

Prezema privatna popravila in tudi
popravila preko zavarovalnice
Pokličite LUKA CAMOVIČA
in se pogovorite v domačem jeziku!

MELBOURNSKI SLOVENCII
Kadar potrebujete TAXI TRUCK

za selitev in podobno,
se boste z MAKSOM HARTMANOM
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST. 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

Potrebujete TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

TURISTIČNA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN
PENRITH

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY

269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490